

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

9. ŘÍJNA 2011

Z obsahu:

Zůstat v Kristu - kmeni života

Homilie Benedikta XVI.
při mši svaté
na Olympijském stadionu
v Berlíně 22. 9. 2011
- strana 2 -

Apoštolka úcty k Ježíšovým Ranám (8)

Giandomenico Mucci SJ
- strana 4 -

„Každý ať zkoumá sám sebe...“

P. Bernward Deneke FSSP
- strana 5 -

Ježíšova poselství P. Ottaviovi

Michelinimu (11)
- strana 6 -

Bl. Jan Pavel II. zpovědníkům (3)

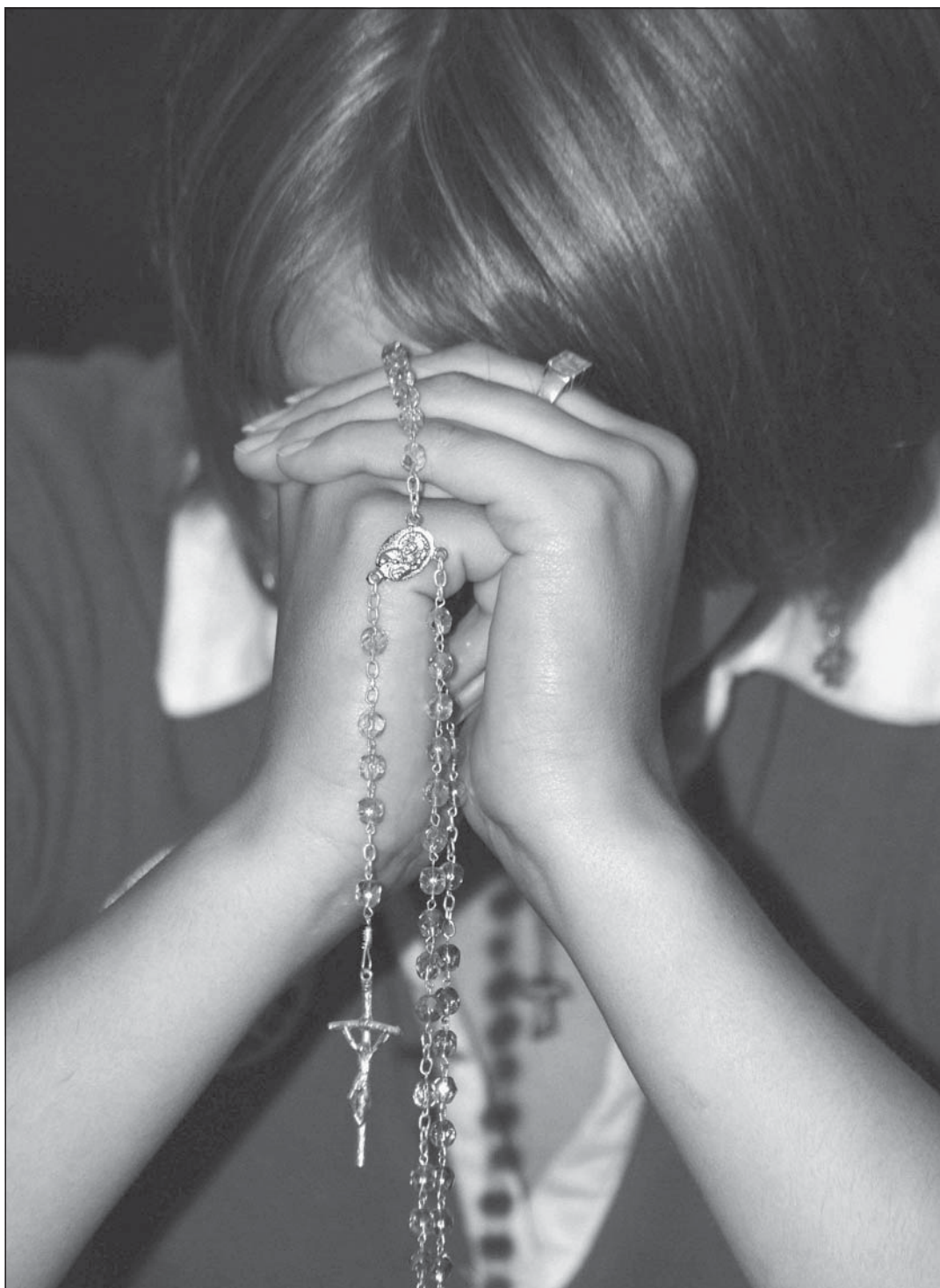
Z projevů, které pronesl
bl. Jan Pavel II.
k členům Apoštolské
penitenciáře
- strana 7 -

Bois-Seigneur-Isaac (Les Pana Izáka)

- strana 8 -

Cesta k pravdě a svobodě

Obrácení Magdího Allama
- strana 10 -

Editorial

Bohatě prostřená tabule v královské hodovně s ní je obrazem neocenitelných darů, které Boží štědrost a dobrotivost ustavičně nabízí svým tvorům z pokladů svého nepřeborného bohatství. To, co se zde předkládá, přesahuje všechno pomýšlení a nemá nikde vůbec obdoby. Už samotné osobní pozvání od nejvyššího Vládcе je neocenitelným významem. Nezájem pozvaných zdůvodňovaný navíc nejpřímými výmluvami nemohl velkodušný hostitel pociťovat jinak než jako citelnou urážku. Není těžké vstoupit se do jeho situace. Každý z nás si umí živě představit, jak by se cítil, kdyby po velkých přípravách marně vyhlížel od prostřených stolů své pozvané hosty. Přitom naše nabídka pohostinnosti je s Boží nabídkou zcela nesrovnatelná.

Ta největší hostina, ke které zve Otec své děti, je nejsvětější Oběť, ve které nás sytí Tělem a Krví svého božského Syna. Tento nepřekonatelný zázrak Boží lásky však není jediným projevem jeho štědrosti. Také v různých jiných formách je pro nás prostřeno jeho slovo, věčná pravda a zdroj pravého poznání a milosti, také ty máme s velkou vděčností a úctou využívat.

Jako starostlivá a milující hostitelka nám vychází vstříc sama Matka Boží Panna Maria a nabízí nám trvale příležitost osobního setkání se svým Synem. Zve nás, abychom spolu s ní prožívali přímo to, co kdysi prožívala sama: chce nás osobně provázet všemi situacemi společného Ježíšova a svého života a uvést a zasvětit do vznešených událostí a tajemství díla našeho vykoupění. „Chcete poznat Krista?“ říká E. Rosetti. „Jsou dvě cesty: evangelium a růženec. Evangelium vypráví, růženec se modlí.“ Právě tato modlitba činí z růžence součástí nebeské hostiny, která je pro nás prostřena a čeká jen na to, kdy k ní zasedneme. „Růžencem vstupuje

křesťanský lid do školy Mariiny, která ho uvádí do kontemplace krásy Kristovy tváře.“ (*Rosarium Virginis Mariae* 1)

Jak víme z historie o vzniku této modlitby, růženec není náš vynález, nezrodil se jako nápad v lidské mysli, ale předala nám ho sama Matka Boží. Je to pobožnost svou formou zcela jedinečná, protože spojuje vynálezavým způsobem ústní a vnitřní modlitbu. Její ústní část je něco jako vznešený doprovod, ve kterém zaznívají ty motivy, kterým svatá Panna s takovým zalíbením naslouchá, neboť obsahují ono vzácné Boží poselství, které jí přinesl archanděl a které z vnuknutí Ducha Svatého vzácně doplnila její svatá příbuzná. A na tomto pozadí nám sama Maria představuje svého milovaného Syna od prvních okamžiků jeho početí až po jeho krutou smrt a konečně oslavení. „Každý Zdravas růžence nám připomíná, že Bůh, ačkoliv je věčně blažený, neváhal stát se z lásky k hříšníkům člověkem v těle Panyn.“ (J. H. Newman)

Růženec je Mariina hostina, ke které však chce naše Matka zasednout s celou naší rodinou. „Růženec je nejučinnější a přitom nejprostší modlitba, jak učinit z každého domu onen »dům Boží«, jakým byl domek v Nazaretě.“ (Danilo Veneruso) Dokud tomu tak bývalo, žily rodiny v požehnaném pokoji a radosti. Setkání s Matkou a Synem dokázalo rozjasnit všechno temné, rozptýlit neshody a dodat všem sílu k následování této svaté dvojice na cestě k nebeskému Otci. „Růženec, který se modlí celá rodina, je chvílí, kdy celé společenství rodiny prožívá, že Bůh je skutečně tmelem její soudržnosti. Když se celá rodina modlí svatý růženec, je to privilegovaná chvíle jejího života,“ řekl jeden teolog. Mnoha těžkostí, které dnes mají často rodiče s dorůstajícími dětmi, by mohli být ušetřeni, kdyby se s nimi od malička celá rodina vytrvale modlila růženec. „Byla doba, kdy k tomu, abychom měli jistotu o svém vztahu k Bohu a cítili ho takřka

Dokončení na str. 13

Zůstat v Kristu - kmeni života

*Homilie Benedikta XVI. při mši svaté
na Olympijském stadionu v Berlíně 22. 9. 2011*

Milí spolubratři v kněžské a biskupské službě! Milí bratři a sestry!

Pohled na široký ovál olympijského stadionu, který jste naplnili v tak velkém počtu, probouzí ve mně velkou radost a naději. Srdečně zdravím vás všechny, věřící z biskupství Berlína a z německých diecézí, stejně jako mnoho poutníků ze sousedních zemí. Je tomu 15 let, co přijel do hlavního města Německa Berlína papež poprvé. Návštěva mého ctěného předchůdce, blahoslaveného Jana Pavla II., a blahorečení berlínského dómského kanovníka Bernharda Lichtenberga – spolu s Karlem Leisnerem – právě zde na tomto místě nám zůstala v živé paměti.

Když myslíme na tyto blahoslavené a na zástup svatých a blahoslavených vůbec, můžeme pochopit, co to znamená žít jako ratolesti pravého vinného kmene Krista a přinášet bohaté plody. Dnešní evangelium nám tento obraz znovu zpřítomňuje, obraz této na Východě tak bujně se pnoucí rostliny, symbolu životní síly, metafory krásy a dynamiky Ježíšova společenství spolu s učedníky a přáteli.

Být jedno s Kristem

Podobenství o vinném kmeni neříká: „Vy jste vinný kmen,“ nýbrž, „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti.“ (Jan 15,5) To znamená: „Jako je ratolest spojená s vinným kmenem, taky i vy patříte ke mně! Tím, že patříte ke mně, patříte i k sobě navzájem.“ A tato sounáležitost, toto „patřit k němu“ není nějaký idealizovaný, vymyšlený symbolický vztah, nýbrž – řekl bych – biologická, životně důležitá příslušnost k Ježíši Kristu. To je Církev,

toto životní společenství se svou sounáležitostí, které bylo založeno křtem a v Eucharistii se znovu a znovu prohlubuje a oživuje. „Já jsem pravý vinný kmen,“ to vlastně znamená: „Já jsem vy a vy jste Já“ – neslýchaná identifikace Pána s námi, jeho Církví.

Kristus sám se kdysi v Damasku ptal pronásledovatele Šavla: „Proč mě pronásleduješ?“ (Sk 9,4) Tím Pán vyjadřuje sepeřetí osudu, které vyplývá z vnitřního živoucího společenství jeho Církve s ním, zmrtvýchvstalým Kristem. On ve své Církví na tomto světě dále žije. Je s námi a my jsme s Ním. – „Proč mě pronásleduješ?“ Je to Ježíš, koho postihuje pronásledování jeho Církve. A současně, když jsme kvůli své víře utiskováni, nejsme sami. Ježíš je s námi.

Ježíš v podobenství říká: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař.“ (Jan 15,1) Dodává, že vinař bere nůž a uschlé ratolesti odřezává a plodonosné očisťuje, aby nesly více ovoce. Bůh chce – abychom to řekli obrazem proroka Ezechiela, který jsme slyšeli v prvním čtení – vyjmout mrtvé, kamené srdce z naší hrudi, aby nám dal živé srdce z masa (srov. Ez 36,26). Chce nám darovat nový život plný síly. Kristus přišel, aby povolal hříšníky. To oni potřebují lékaře, nikoliv zdraví. (srov. Lk 5,31n) A tak je Církev, jak říká 2. vatikánský koncil, „všeobecnou svátostí spásy“ (LG 48), která je zde pro hříšníky, aby jim otevřela cestu k obrácení, uzdravení a k životu. To je vlastní a velké poslání Církve, které jí Kristus uložil.

Dokončení na str. 12

Královské pozvání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

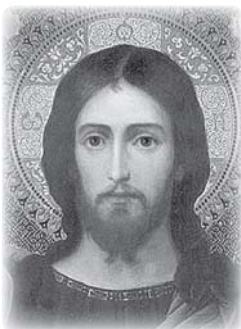
Koho najdete, pozvěte na svatbu.

Když se dnes vrátíš do chrámu ke svému Pánu a Mistru, jistě ti neujde, že zde panuje napjatá atmosféra. Vrcholí zde střetnutí mezi Božím Synem a vedením vyvoleného národa, které nechce přiznat, že právě On je slíbeným Mesiášem. Přišel je pozvat do svého království, ale jim připadá nemyslitelné, že by měli opustit své vlastní království, které si neprávem okupovali jako své. Ocitají se svou vinou v tragické situaci, kterou jim Pán opakovaně vysvětluje nejdříve v řadě podobností. Oni sice pochopí, že se to *vztahuje na ně*⁽¹⁾, ale vyvodí z toho zcela opačné závěry: odmítají pozvání i osobu svého Vykupitele. Pán tě dnes opět volá k sobě, abys jejich příklad přijal jako varování a výstrahu.

Celé Ježíšovo evangelium, vyjádřeno tím nejstručnějším způsobem, je *pozváním na svatbu*. Všechno, co je v něm obsaženo, musíš vnímat pod tímto zorným úhlem. Naše skutečná blaženost je nerozlučně spojená s oslavou Boha a jeho Syna. Jestliže ti evangelium předkládá také příkázání, jimiž se máš řídit, pak to není proto, že by tě Bůh chtěl omezovat a ztrpčovat tvůj život, ale je to všechno součástí jeho *pozvání na svatební hostinu*: je to směr a cesta, kudy se tam ubíráš, a podrobný návod, jak se na tuto nejvznešenější hostinu připravit. Tato nebeská svatba totiž nabízí něco mnohem více než jen *tučné hody, štavnatá jídla a vybraná vína*. Král slibuje svým hostům, že *zde sejme závoj, který halil všechny lidi, odejme hanbu svému lidu, setře slzy z každé tváře a navždy zničí smrt*.

Proč je tedy tolik lidí tohoto světa, kteří odmítají tak velkodušné Otcovo pozvání? Domnívají se ve své pýše, že není nad „hostinu“, kterou si oni sami vystrojují. Nedomnívají si ani představit, že existuje něco hodnotnějšího, než jsou jejich majetky a obchody. Už samu zprávu, že je tu možnost jít na hostinu nekonečně lepší, vznešenější, bohatší a štědřejší, pokládají za své ohrožení a někteří přímo za urážku. A tak nejen že sami nepřijímají pozvání k Otcově hostině, ale chtěli by všemožně dosáhnout toho, aby ani nikdo jiný na tuto hostinu ne-

odešel a nepřesvědčil se tak, jak klamně je všechno to, co jejich město s tak hlučnou okázalostí nabízí. Proto neradi vidí a slyší Královy obětavé služebníky, kteří vytrvale šíří jeho velkodušné pozvání, přímo je nenávidí, a v obavách, aby nebyli usvědčeni, že jejich nabuřelé město je ve skutečnosti nicota a klam, znevažují poselství, které tito služebníci přinášejí. Snaží se dokázat před druhými, ale především sami sobě, že jsou to jen výmysly, že takový slavný, velký, dobrotivý a velkorosý Král, větší než oni, ani nemůže existovat. A pokud jeho služebníci přesto trvají na svém, jejich slova znějí věrohodně a přesvědčivě a potvrzuje je výmluvně i jejich chování, neváhají je dokonce všemožným způsobem sprovodit ze světa a umlčet.

To je tedy situace, v jaké se ocitáš na tomto světě. O tvou přízeň se svádí přímo konkurenční boj. Není možno zůstat lhotejným ani neutrálním. Hledáš-li své potěšení na nepravém místě, zpochybňuješ tím Královo poselství, znevažuješ dar jeho *hostiny* a dáváš přednost prázdnému klamu před věčnou hodnotou. Nepřátelé Božího království se snaží, aby jejich nabídka byla co nejatraktivnější, a zdá se, že mají úspěch. Jen si poslechni, jaké jsou výmluvy těch, kteří nemají zájem o pravé hodnoty: *Koupil jsem statek ... koupil jsem spřežení*⁽²⁾ ... *Koupil jsem si ...* a to je teď můj celý svět. Všude a vším tě zvou do svého světa, ze všech stran a všemi prostředky to k tobě doléhá: Kup si, těš se jen tím, co jsme ti připravili, nic víc nepotřebuješ ke svému štěstí. Všechno si můžeš koupit, své potěšení, svou rozkoš.

Copak si už nevzpomínáš, co jsi od svého Pána slyšel na samém začátku jeho působení, když ti vysvětloval, kdo vlastně má oprávněný nárok na skutečnou blaženost a štěstí⁽³⁾? Už jeho horská řeč byla pozváním k jeho *svatební hostině*. Není to úplný opak toho, s čím operuje tento svět? Není ti nápadný ten rozdíl? Ti, kteří si *kupují*, myslí na sebe. Tvůj Král naopak *prostírá stůl*⁽⁴⁾, protože myslí na druhé. Každé neobsazené místo na svatbě jeho Syna působí Otcovi bolest. Nejsi-li z těch, kteří myslí jen na sebe, *jdí na rozcestí*, a koho tam najdeš, tomu ukaž správnou cestu, *pozvi ho na svatbu*.

Ježíšovo podobnoství obsahuje na závěr argument i pro ty, kteří jsou natolik zahleděni do sebe, že je nedojímá ani nepřesvědčuje láska a dobrota Hostitele. Nebude to dlouho trvat a celé město nepravých potěše-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 25,6-10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to štavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halil všechny lidi, přikryvku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy, Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme hanbu svého lidu na celé zemi, neboť Hospodin to pravil. V ten den se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásáme a radujeme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení – Flp 4,12-14.19-20

Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otcí, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 22,1-14

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobnostvích: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít. Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: »Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmmý dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, poďte na svatbu!« Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabili. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: »Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.« Služebníci vyšli na cestu a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostů. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: »Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?« On se nezmožil na slovo. Tu řekl král sloužícím: »Svazte mu ruce i nohy a vyhoďte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.« Mnoho je totiž povoláných, ale málo vyvolených.“

ni se změni v nicotné trosky, a pak už nebude nic, jen Králova hodovní síň s těmi, kteří přijali pozvání, a všude jinde bude *vnější temnota*. Ten kontrast bude tak velký, že *venku bude jen pláč a skřípění zubů*.

Je stále v tvé moci přispět k záchraně těch, které dosud nikdo nepozval. Jdi za nimi, i *kdybys měl jít temnotou rokle*⁽⁵⁾.

Pane, ty jsi můj pastýř, veď mě po správných cestách.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 21,45; ⁽²⁾ Lk 14,18-19; ⁽³⁾ srov. Mt 5,1-12;

⁽⁴⁾ resp. žalm 23; ⁽⁵⁾ tamtéž.

Apoštolka úcty k Ježíšovým Ranám (8)

Text vypráví o duchovním životě prosté řeholnice z řádu Navštívení Panny Marie v Chambéry, která žila v letech 1841-1907: sestry Marie Marty Chambonové. Je to život skrz naskrz charismatický, původem, povoláním, nejvyššími mystickými zážitky, přijatý a naplněný zvláštním „posláním“.

Poslední léta

Řekli jsme již, že po smrti představených, kterým se světovala, žila ve stále větším ústraní. Na její žádost jí Pán dopřál, že pro spásu některých duší zůstaly zamlčeny mnohé mimořádné milosti, jimiž byla zahrnována, a její skrytost byla stále více neproniknutelná. Pán dopustil, že nové představené neměly úplný obraz o milostech, jimž se těšila dříve i nyní. Poslední představená, sestra M. Alessia Blanc, pro své skrupulózní svědomí odezdala po smrti matky Terezie Revelové rukopisy opatovi Calogne, novému zpovědníkovi kláštera, u kterého pak zůstaly až do smrti sestry M. Marty.

V posledním období jejího života se neprojevovalo navenek nic z toho, co mimořádného uvnitř prožívala, s výjimkou dlouhých hodin, kdy setrývala nehybně a bez citu jako v extázi před Nejsvětější svátostí. Ve stručném Výťahu se hovoří o jediné příhodě, kterou zapsala matka Jana Bretonová, která ji doprovázela při posledních dnech jejího života až k smrti.

Tato matka brzy po svém prvním zvolení prožívala vnitřní utrpení, protože se necítila hodna splnit náročné úkoly svého úřadu. Sestra M. Marta k ní přišla s velkou úctou a pokorou a řekla: „Dobrý Bůh říká, že může učinit dobrou představenou i ze suchého dřeva.“ A představená napsala: „Nemohly jsme se nepousmát nad tímto neočekávaným povzbuzením, které však přišlo vhod, a obdivovaly jsme dokonalou prostotu, s jakou je předložila.“

Život sestry M. Marty plynul mezi ustavičnou modlitbou, prací a umrtvováním v dokonalé

skrytosti. Když se jí sestry ptaly, zda nezná nějaké záměry Prozřetelnosti s jejich klášteřem, odpovídala: „On už neříká nic...“

Říkala to i představené v rozhovorech až do posledních dnů svého života, a aby dala najevo, že to nezávisí od ní, prohlásila: „Já jsem splnila svůj úkol.“

Velkou bolestí bylo pro ni uzavření ústavu v roce 1904. Čtyřicet let zde pracovala pro dobro „našich dětí“, kterým dala sebe samu a které jí nyní scházely.

Pracovala stále mnoho pro komunitu, a to i přes rozmáhající se nemoci, a Pán žehnal všemu tomu, co vykonávala. Ja-

li všichni.“ A skutečně, její život byla ustavičná modlitba. I v nejpokročilejším věku konala křížovou cestu s rukama zkříženými na prsou a obětovala svaté Rány za spásu světa.

Smrt

Sil stále více ubývalo, bolestí rostly a byla umístěna na ošetřovnu. Doktor konstatoval ledvinovou chorobu s těžkými komplikacemi. Sestra cítila blízkou smrt a požádala o svátosti umírajících, ale měla ještě vystoupit na bolestnou Kalvárii: měsíce velkého utrpení, kdy Pán připojil k fyzické bolesti morál-

Když bylo v roce 1906 velké sucho, říkala smutně: „Dobrý Bůh není s námi lidmi spokojen... je dobrý, ale urazili jsme ho... Prosim ho, aby nám odpustil, ale to nestačí... Bylo by třeba, aby ho prosili všichni.“

hodníky stále výjimečně plodily a jahody sestry M. Marty byly velmi ceněny. Spřízněné osoby, které je získaly, nacházely v nich vybranou „vůni lesa“.

Již ve čtyři hodiny ráno byla na nohou, které byly velmi oteklé, sbírala plody a odevzdávala jich ekonomce velké množství.

Kdo ví, zda je Ježíšek stále sbíral spolu s ní. Když bylo v roce 1906 velké sucho, říkala smutně: „Dobrý Bůh není s námi lidmi spokojen... je dobrý, ale urazili jsme ho... Prosim ho, aby nám odpustil, ale to nestačí... Bylo by třeba, aby ho prosili

ni utrpení ze svého umučení.

Otoky na celém těle neumožňovaly vhodnou polohu, takže v posledním období musela ležet na jednoduchém slamníku, a léky, které jí podávali, zvětšovaly její bolesti. Zdálo se, že je obětí vnitřní opuštěnosti, která se prohlubovala. Stala se mlčenlivou a upadala do zvláštní ospalosti.

Poslední tři dny byly drásající, říkala bez ustání: „Moje Všechno... Moje Všechno, přijď! Přijď, přijď, ale rychle!“

Noc ze středy na čtvrtek 21. března byla strašná. Volala až do rána: „Moje Matko, pomoz mi... Pomoz mi!“ Kolem osmé hodiny večer bylo její poslední vydechnutí tak klidné, že nikdo nezpozoroval její smrt. Její rysy se uvolnily, nabyly výrazu důstojnosti a vznešenosti, jakou za života nikdy neprojevovala, v její tváři se objevila mimořádná po-

dobu mladosti. Protože již několik let bylo zakázáno pochovávat sestry na jejich malém hřbitově, byla uložena na městském hřbitově, kde zůstala deset let.

Nyní odpočívá v kapli Panny Marie Bolestné v klášteře v Chambéry.

Teprve po její smrti, jak jsme již řekli, přešly rukopisy o jejich mimořádných milostech z rukou zpovědníka do rukou matky Jany Františky Bretonové. Sotva otevřela první stránky, pochopila nesmírnou hodnotu a zatoužila rozšířit duchovní bohatství v nich obsažené. Podle obyčejných svatých zakladatelů byl zpracován *Výtah o životě a ctnostech* zesnulé a odeslán různým řádovým klášterům s žádostí o modlitby za její oslavení.

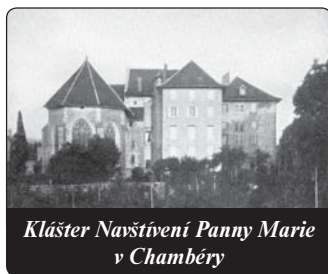
Nicméně ještě 15 let ležel stín nad jejím životem a provázel ho, dokud krátký životopis nezveřejnil úctu k svatým Ranám, která byla svěřena pokorné pomocné sestře, aby ji šířila.

V roce 1915 se představeným v klášteře v Chambéry stal kanovník Maillet, velmi významný teolog s pozitivním duchem, který sestru Marii Martu znal. Když přečetl *Výtah* a rukopisy, prohlásil: „Všechno je v plném souladu s učením Církve, nenašel jsem zde nic, co by bylo v rozporu.“ Přesvědčil komunitu, aby šířila zprávu o těchto milostech. Protože věci přál i biskup Mons. Castellano, byla vytištěna malá knížka, která se rychle rozšířila po celé Itálii. Je to až nevysvětlitelné, že něco podobného se nestalo ihned po smrti.

Závěr

První otázka, která nás napadne, když známe život sestry Marie Marty, je: Jak je možné, že řeholnice tak výjimečná, tak omilostněná od Boha od prvních let svého života nebeskými viděními a mimořádnými milostmi, která vedla život modlitby, obětí, práce a úplného sebezapření, není dosud povýšena k úctě oltáře?

Není snadné na to odpovědět.

„Každý ať zkoumá sám sebe...“

První důvod by mohl být ten, že svatý František Saleský a svatá Jana Františka de Chantal při zakládání řádu Navštívení, který měl jako přední charisma pokoru, skrytost a hluboké ponížení, žádali Boha, aby tyto přednosti zůstaly u řeholnic zachovány i po jejich smrti.

Případ svaté Markéty Marie Alacoque v 17. století a naposled sester mučednic španělské revoluce v roce 1936 jsou výjimkami, které potvrzují pravidlo. Mnoho matek a sester tohoto řádu žilo a zemřelo v pověsti svatosti, ale nebyl zahájen proces jejich blažování.

Bylo by možno také namítnout, že Církev vyzvedává postavy, které jsou vzorem pro vzdělání lidstva v určitém období, ale ne vždy stupeň ctností a zásluh duše odpovídá oslavě, která se uskutečňuje na zemi. Některá skrytá mučednictví lásky nepochybně platí v Božích očích více než velkolepé mimořádné fenomény, které Bůh sesílá podle svého záměru. Z tohoto pohledu musíme v životě M. Marty vidět Boží záměry, které zůstávají nevyzpytatelné.

Nebe jí svěřilo „drahocenný úkol“. Pán jí řekl nedlouho po jejím vstupu do kláštera: *Tvoje poslání je, abys mě učinila známým a milovaným v budoucnosti... Jednoho dne zjevím všechny tyto věci a budou zjevné všechny milosti, které ověnčily tebe tak ubohou... Uběhne mnoho času, než se rozšíří úcta k mým svatým Ranám, ale je třeba čekat vytrvale a s trpělivostí.*

Jednoho dne r. 1868, když dlela před Nejsvětější svátostí, viděla sebe oděnou zvláštním přebohatým šatem a přicházelo velmi mnoho osob, aby si kousek ustříhly. Svěřila představené: „Nepochopila jsem, co mi tím chtěl Pán vlastně říct.“

Nyní to chápeme velmi dobře: ona je obětí určenou přimlouvat se, aby se úcta ke svatým Ranám rozšířila všude pro spásu duší. Sestře M. Martě nebylo dáno spatřit tento rozvoj, měla pouze tu útěchu, že viděla, jak

Lidé dnes hojně přistupují k přijímání, a to pokud možno co nejčastěji. Na to jsme si už dávno zvykli. Kdo se účastní mše svaté a nejde k přijímání, nemusí to mít vždy lehké. Iritující pohledy druhých návštěvníků, dokonce i samotného celebranta nejsou výjimkou. Jeden věřící mi vyprávěl, že kněz šel za ním až do zadní části kostela, aby mu umožnil „účast na společné večeři“, jak řekl. Až dojemná pastorační péče o ztracenou ovci...

Jsou místa, kde slyšíme výzvu: „Ježíš zve všechny a neklade si žádné podmínky. Nikoho nevyklučuje. Pojďte všichni a jezte a pijte!“ Tedy jiné náboženské vyznání a nespořádaný způsob života nemají prý tvořit žádnou překážku. Ostatně, jeví se to jako logické, pokud někdo vidí v přijímání jen náboženské občerstvení, viditelné znamení společenství Ježíše s lidmi. Byla by to jistě zvláštní hostina, na které by se někteří museli spokojit s tím, že mohou jen přihlížet.

Zcela jinak to však vypadá, jestliže se na našich oltářích skutečně podává plod výkupné oběti a tímto plodem je sám Ježíš Kristus, který podává sám sebe těm, kteří chtějí žít skrze Něho, s Ním a v Něm. A právě toto nás učí naše víra.

Se vším důrazem žádá sv. Pavel Korinťany, aby zkoumali sami sebe před přijetím Těla a Krve Páně, protože ten, kdo nehodně

je zavedena, třeba s mnoha těžkostmi ze strany představených a komunity, kde starší sestry nerady viděly novou modlitbu, kterou zavádí pomocná sestra.

Tehdy ji Pán povzbuzoval: *Moje dcero, Boží milosti nejsou rozdávány bez toho, aby nacházely překážky... Dávní proroci byli povoláni, aby říkali a stále znovu oznamovali to, co Bůh chce... I ty budeš mít takový kříž.*

Na druhé straně díky mlčení sestry M. Marty nevíme, ja-

ji a pije, odsouzení si jí a pije, protože nerozlišuje Tělo a Krev Páně. (1 Kor 11,28n)

Ke zkoumání a rozlišování potřebuje věřící kritéria; objektivní měřítka, aby mohl získat jistotu, zda přistoupit k svatému přijímání v tom kterém případě je vhodné, nebo spíše nepřiměřené, nebo dokonce hříšné. S politováním musíme konstatovat, že taková poučení jsou spíše řídká. Církevní představitelé vycházejí svévolně vstříc ve věcech, pro které nemají oprávnění, ve kterých nemohou počítat s Božím souhlasem, a zamlžují současně základní otázky víry a života. Uvedeme si proto základní podmínky pro přijetí svatého přijímání:

1) Tělo Páně může přijímat jen pokřtěný věřící katolík. Nutným předpokladem pro všechny ostatní svátosti je křest, příslušnost ke katolické církvi, souhlas s plným obsahem víry, protože mezi mystickým a eucharistickým Kristovým Tělem je podstatný vztah.

2) Svaté přijímání je „svátost živých“. To znamená, že přijímající nesmí být v žádném případě ve stavu těžkého, pro život milosti smrtelného hříchu. Kdo se delší dobu nezpovídá, udělá lépe, když se očistí nejdříve ve svátosti pokání, i když si není vědom vážného provinění.

3) Aby Tělo Páně bylo odlišeno od obyčejného pokrmu, vyžaduje se od pradáva dodržení

„eucharistického půstu“. Dnešní předpis vyžaduje minimálně půst jednu hodinu. To ovšem znamená, že je možno od bohatě prostřeného stolu přímo přistupovat ke stolu Páně. Z tohoto důvodu je vhodné doporučit, aby v rámci dobré přípravy byl zachován delší půst, tedy např. tři hodiny, a tak se vědomě zdůraznila plná příprava komunikanta.

4) Nikdo nepřistupuje ke svatému přijímání, protože „všichni“ přistupují. Skupinový nátlak a pouhá rutina nepřicházejí proto v úvahu. Jak je známo, mnoho největších světců nepřistupovalo k svatému přijímání denně, (o dvou přijímáních v jednom dnu ani nemluvě). Čím častěji někdo chce přistupovat, tím více musí usilovat o živou eucharistickou víru, úctu a klanění. Pravá touha po spojení s Ježíšem ho musí oživovat, spojovat ho dokonaleji s jeho vůlí, posilovat jeho růst v lásce a v poslušnosti vůči Božím příkázáním.

Tyto pokyny jsou sice v příslušných rubrikách a představují něco závažnějšího než soukromý názor autora. Představují stanovisko a pokyn církve. Mnozí představitelé to však zamlčují, někdy i překrucují, takže se jeví jako soukromý názor nějakého přísného kněze. Ale to si vzhledem k nejvyššímu a nejsvětějšímu dobru, jakým je Tělo Páně, nemůžeme dovolit.

-sks- 18/2011
Překlad -lš-

ké byly poslední dohody a záměry mezi ní a Ježíšem. Je jisté, že po její smrti se o ní nemluvilo tak, jak bychom očekávali, ale úcta ke svatým Ranám se rozšířila mimořádným způsobem, mohli bychom říct spontánně, i když vždy uprostřed překážek a těžkostí.

Nejdříve se rozšířila ve všech kláštrech Navštívení a pak se z nich rozlila do celého světa. Téměř všude se rozšířila knižička Svaté Rány spolu s růžencem

milosrdenství. Ze všech míst světa stoupají k nebi prosby k „Prameni spásy“ a odevšad přicházejí četné hlasy vděčnosti za přijaté milosti osvícení, síly snášet kříže, obrácení a uzdravení.

Těší nás pomýšlení, že to všechno přispívá k blaženosti, jaké se sestra M. Marta těší v nebi po boku Ježíše, který dávno před její smrtí jí dal spatřit, co je pro ni připraveno u jeho trůnu.

Překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (11)

KRIZE VÍRY A VNITŘNÍHO ŽIVOTA

Dělá se mnoho věcí, někdy až příliš mnoho věcí, které velmi málo slouží k tomu, aby zmařily síly Zlého.

Nepřátelé Církve, dobra a pravdy jsou už velmi početní a velmi mocní; postupují stále více, jsou stále nestydatější a přistupují k podvracení božských i přirozených zákonů. Proč, můj synu?

Na mé Církvě spočívá příliš mnoho odpovědnosti za mnoho zla, které ji trýzní a které vyvolává krizi víry a krizi vnitřního života.

Nejednou dochází k tomu, že odpovědní v Církvě jsou komplici nepřátel Boha a Církve. Slabost, chorobná láska k prestiži, nedostatek jednoty, opravdová anarchie. Byla zdeformována fyziognomie Božích synů a Božích služebníků.

Nastal čas, kdy je třeba se probudit. Je třeba přiložit sekeru ke kořenům. Chci říci, že je čas odpovědět na moje naléhavé výzvy k obrácení dříve, než bude pozdě.

Je na čase, aby vyšší místa Církve přestala ztrácet čas s neúčinnými věcmi a iniciativami. Dělalí velkou chybu, že nejdou ke kořenům zla.

Zpytování svědomí

Žávažnost situace vyžaduje ode všech, odshora až dolů, aby dělali naléhavé zpytování svědomí, které vede k těmto otázkám:

- Jste přesvědčeni o nutnosti od základu revidovat pojetí, na kterém se zatím zakládá náš život? Je náš život beze zbytku křesťanský, nebo zčásti pohanský, nebo zcela pohanský?
- Jste připraveni zpracovat nový plán vnitřního života? No-

vý způsob, jak žít víru, naději a lásku, život milosti?

- Jste připraveni učinit to, co dělá tolik lidí s pracným úsilím, postavit proti silám zla opravdové křížové tažení modlitby a pokání?
- Jste schopni umlčet povyk, který se zvedá kolem vás, abychom naslouchali v mlčení a usebranosti výzvám, které přicházejí shůry, aby vám pomáhaly zažehnat nebezpečí, která vyvstávají?
- Jste připraveni vrátit se k živé a upřímné zbožnosti, k Matce Ježíšově a Matce vaší, abyste přijali její výzvu k umrtvování a k pokání?
- Jste připraveni k upřímnému a živému návratu k Eucharistii?

Jestliže moji kněží, kteří jsou zaměstnáni v tolika aktivitách, chtějí být objektivní, musí pochopit, že při vši horečné činnosti nic neposkytuje – čest výjimkám – důkazy o jejich věrohodnosti. Copak vyschly prameny milosti? Ne! Moje milosrdné Srdce je stále otevřeno.

Musí hledat příčiny všeho toho sami v sobě. Je třeba přiložit sekeru ke kořenům: chci říci, že je třeba nejdříve změnit život vás kněží, chcete-li, aby vás velké vojско následovalo.

Začít život v milosti, v jednotě a v poslušnosti, skoncovat s anarchií, bojovat proti ďáblu a zlu bez jakýchkoliv kompromisů, to jsou velká témata, kte-

rá je třeba prohloubit ve vedení i v základně.

Co ještě čeká na realizaci?

Překonat strach, hanbu, lidské ohledy, návyk na pohodlný život. ...Obráťte se, obraťte se!

Nebojte se této výzvy, ani se kvůli ní nepohoršujte!

Já a vaše Matka, kteří vás tolik milujeme, budeme po vašem boku. Jedná se o spásu duše vaší i těch, které jsou vám svěřeny.

MOJE STÁLE TRVAJÍCÍ UTRPENÍ

30. září 1975

Jak daleko jsou od pravdy ti, a není jich málo, kteří se dívají na tajemství mého vtělení, umučení, smrti a zmrtyvýchvstání jako na události tak vzdálené, že se ztrácejí v hloubi staletí.

Jak jsou vzdáleni od pravdy jiní, kteří sice myslí na Mne, ale jako na tak slavného v ráji, že zapominám na lidi a nezajímám se o jejich lidský osud. To jsou deformace slabé, chabé, nevědomostí nakažené víry.

Křesťan nemůže ignorovat moji přítomnost, jak v ráji, tak na zemi. Křesťané nemohou přehlížet, že jsem a budu na zemi až do skonání věků.

Žádná událost, žádná příhoda jedince či národů, ať už je velká nebo malá, nemůže být cizí mému milosrdnému Srdci.

Kdyby tomu tak bylo, nebyl bych Bůh.

Křesťané si musí být vědomi, že fyzicky již trpět nemohu, ale morálně jsem krutě mučen chladem a nevděčností, urážkami a hroznými zradami, rouháním, kterým jsem ustavičně tupen.

Jidáš se neobvykle rozmnožili. Láska, která zůstává bez od-

povědi, a dokonce je splácena nepřátelstvím a útoky všeho druhu, to všechno je utrpení, které lidé v tvrdosti svého srdce vůbec nemohou chápat.

Jak jsou daleko od skutečnosti ti, kteří mají jen mlhavou představu o tajemství spásy! Toto tajemství je tajemství Kříže, ve kterém setrvávám v celé jeho divoké krutosti, i když nekrvavým způsobem.

Moje Krev se ustavičně plévá na odpuštění vašich hříchů, moje Tělo je dáno za pravý pokrm pro výživu vašich duší. Jsem skutečná Oběť přinášená Otci, Oběť božská, ve které se stýká lidství a božství a usmiřuje se nekonečná láska.

Tam je všemohoucí Bůh

Můj synu, kdyby alespoň kněží měli pevné a solidní přesvědčení, že Já, Boží Syn, pravý Bůh a pravý člověk, bod, ve kterém se setkává hříšné lidstvo s mým nebeským Otcem, jsem vždy s vámi, uprostřed vás, ve dne v noci ve stavu oběti!

Kdyby alespoň oni byli přesvědčeni, když Mě uzavírají mezi čtyři malé stěny, že tam je všemohoucí Bůh, Stvořitel nebe a země, Vykupitel a Spasitel, snad by mohli pro Mne mít v srdci trochu lásky. Ale pro takové úvahy často nemají ve své duši místo.

Opustili mé cesty, mé stezky, nemají čas hledat Mě v mém pokorném příbytku. Živá víra, prožívaná každou hodinu v ustavičné oběti, by rozpoutala očištný oheň v celé mé Církvě, byla by schopná smířit Boží Spravedlnost a zastavit krvácení duší směřujících do záhuby.

Jak strašná je to odpovědnost pro mé kněze, kteří mají možnost se Mnou účinně spolupracovat na spásu duší, ale nevyužívají toho!

Důvěra v lékaře

Co máme dělat, Pane, abychom my kněží vstoupili sami do sebe? Abychom vyšli z temnoty, která nás zahluje, abychom

AUTOBIOGRAFIE PANNY MARIE

Kardinál Angelo Comastri se dal inspirovat tradicí, podle které události z Ježíšova dětství vyprávěla sv. Lukáš sama Matka Boží. Vžil se tedy do role svatého Lukáše a dal si od Matky Boží vyprávět o těchto tajemných událostech. Poslední část knihy se týká nanebevzetí Panny Marie, která nikdy nezapomíná na bratry a sestry svého Syna, kteří se jeho následováním stali jejími duchovními syny a dcerami. Kniha se jmenuje „Anděl Páně mi přinesl poselství“ (v češtině nevyšla). *Kath-net*

se zbavili letargie, do které jsme upadli? Proč se tak bojíme vyjít z krize, do které jsme upadli?

Je třeba, abyste se velkou pokorou uznali zlo, kterým trpíte. Nemocný, který nemá potuchy o své nemoci, nepocituje potřebu, aby se léčil.

Nikdo z mých kněží zachvácených vnitřní krizí nenajde sílu zvetit se, jestliže nemá důvěru ve Mne, lékaře duší, jestliže nemá důvěru ve Mne, přítomného v mém Náměstkovi.

Prostřednictvím svého Náměstka jsem obšírně hovořil o infekci, která zachvátila klérus v tomto materialistickém století. Mluvil jsem o této infekci, jejích příčinách i lécích. Ale kdo poslouchal vážně moje slova?

A i kdybychom to všechno pominuli, i když je to velmi důležité, nejsem Já Cesta, Pravda a Život?

Neřekl jsem jasně: *Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a zapři sám sebe?* Není to jasný pokyn pro všechny, a zvláště pro mé kněze? Zde je, můj synu, klíč a řešení všech problémů, které vznikají z krize víry: vnitřní a vnější umrtvování!

To je však v silném kontrastu s životem, jaký se zde vede a po jakém se touží: kino, televize, auta, věci, které žádná pastorační horlivost nemůže ospravedlnit, horečný, ale neproduktivní dynamismus, nepřipravenost a neochota k modlitbě.

Odtud je jen krok ke vnitřní i vnější vzpouře. V takové skutečné anarchii hasnou poslední záblesky víry a mizí v postoji ovlivňovaném pohanskou civilizací posledního století.

Přiložte sekeru ke kořenům a nevyhýbejte se tomu, co má být odstraněno, pak najdete v mém milosrdném Srdci všechny léky, abyste nastoupili strmomou, ale nikoliv neschůdnou cestu ctností.

Žehnám ti, můj synu. Miluj Mne!

(Pokračování)

Překlad -lš-

Bl. Jan Pavel II. zpovědníkům (3)

Z projevů, které pronesl bl. Jan Pavel II.
k členům Apoštolské penitenciáře

V těchto svých vystoupeních chtěl papež Jan Pavel II. podat svědectví, jak kněz, který vykonává úřad zpovědníka s vírou a velkodušností, nachází také mnoho důvodů k radosti. Nejen že se může setkávat přímo s jednotlivými věřícími, tak jako Ježíš přijal Zachea, Samaritánku a hříšnou ženu, radost, že je připuštěn k prahu srdcí a dále až ke skrytým osobním příběhům; je to útěcha, že může vyslovit slova povzbuzení, pokoje a milosrdenství, slova, která často spolu s milostí posvěcující vracejí křesťanskou citlivost.

Svatý stolec svým ustanovením chce projevit zvláštní úctu, jakou chová k této svátosti v té její formě, která je a zůstane normální, tj. ústní osobní zpověď. Toužím říci otcům penitenciářům a všem kněžím na světě: Věnujte se této svátosti i za cenu jakýchkoliv obětí, posluhujte svátosti pokání, buďte si jisti, že tato svátost více než jakékoliv chytré lidské opatření, jakákoliv psychologická technika nebo sociologický pokus utváří křesťanské a lidské svědomí. Ve svátosti smíření totiž působí sám Bůh, „bohatý na milosrdenství“ (srov. Ef 2,4). Pamatujte si dobře, že **stále platí a bude platit v Církvi nauka tridentského koncilu o nezbytnosti úplného vyznání všech smrtelných hříchů, že platí a vždy bude platit v Církvi norma ustavičně opakovaná svatým Pavlem a samotným koncilem, že k důstojnému přijetí svatého přijímání je nutno přistoupit ke svátosti smíření, kdykoliv si je člověk vědom třeba jen jediného smrtelného hřichu.**

Když obnovuji tuto nauku a tato doporučení, nemá to znamenat, že ignorujeme praxi dřívější církve, která za určitých těžkých pastoračních situací a podle přesně stanovených norem pro usnadnění milosti velkého počtu duší rozšířila praxi kolektivní absoluce. Ale chci připomenout úzkostlivé zachovávaní stanovených podmínek, že těžký hřích i po kolektivní absoluci vyžaduje, aby byl vyznán v osobní zpovědi, a současně chci zdůraznit, že věřící mají vždy právo na vlastní sou-

kromou zpověď. Současná společnost je tak citlivá na dodržení osobních práv, ale proč by se mělo popírat právo, které existuje mezi člověkem a Bohem? Proč by se mělo ignorovat, že každý věřící má právo na rozhovor s Bohem prostřednictvím zpovědníka, má právo na hluboce osobní radost z tohoto jedinečného ovoce Boží milosti.

Chtěl bych dodat, že svátost pokání tím, jak přispívá k spásnému cvičení pokory a upřímnosti a je posilou pro víru, kterou vyznává vykonáním úkonu prostřednictvím Církve, pro naději, která jeho vyznání obsahuje, pro pozornou analýzu vlastního svědomí není pouze nástrojem k zničení hřichu – negativní moment – ale je to také drahocenné cvičení v ctnostech, nenahraditelná škola spirituality, je to dílna pozitivní obnovy duše „k mužné zralosti a plnosti v Kristu“ (srov. Ef 4,13). Proto je dobře vykonaná zpověď již sama o sobě nejvyšší formou duchovního vedení.

Z toho důvodu není možno využívání této svátosti redukovat pouze na oblast těžkého hřichu.

Periodicky vykonávaná zpověď „ze zbožnosti“ vždy vedla v Církvi ke stupňům svatosti. Chtěl bych na závěr připomenout sobě, penitenciářům a všem kněžím, že apoštolát zpovědi je již sám v sobě odměnou: vědomí, že obnovuje v duši stav Boží milosti, musí kněze naplňovat nevýslovnou radostí. A není možné, aby kněze nenaplňovala naděje, že Pán na konci jeho pozemské pouti mu otevře cestu života. „Ti, kteří mnohé vyučili ve spravedlnosti, budou zářit po celou věčnost jako hvězdy.“ (Dan 12,3)

Když uvažujeme o této božské vznešenosti svátosti pokání, můžeme říci, že se v ní odráží zář účasti na božství – na mysl přicházejí slova žalmu 82,6, která cituje sám Ježíš: „Řekl jsem, jste bohové.“ (Jan 10,34) Pak pochopíme, proč Církev obklopila výkon služby smíření a pokání zvláštní obezřetností a nejvyšší opatrností.

Chci proto povzbudit vroucně všechny kněze, aby byli неотřesitelně věrni v osobní modlitbě a obdrželi tak potřebné světlo a nezbytnou velkodušnost při výkonu této privilegované a mlčenlivé služby, lidsky ne vždy vděčné. Připomínám znovu, že svátosti pokání se nejen smazávají hříchů, ale je třeba posílat kající kněze také na cestu svatosti a vykonávat pro ně v přesvědčující formě učitelství spoje- ný s kanonickou misí.

*Paenitentia apostolica:
Sacramento della penitenza nei
messaggi di Giovanni Paolo II
Překlad -lš-*

Bois-Seigneur-Isaac (Les Pana Izáka)

Eucharistický zážrak v „Bois-Seigneur-Isaac“ vzbudil v roce 1405 velkou pozornost v celé Evropě. Bůh si tehdy posloužil nepozorností jednoho kněze. Tato nepozornost byla podnětem, aby Bůh záračným zásahem prohloubil v samotném knězi i věřících - a to platí po šesti staletích i pro nás - lásku a úctu k jeho skutečné eucharistické přítomnosti. Tato událost by v nás měla současně probudit touhu, abychom svou láskou vynahrazovali Panu Ježíši všechny formy a projevy nelásky a neúcty.

Panna Maria milosti a útěchy

Všechno začalo koncem 11. století, kdy urozený statkář Izák (*Seigneur Isaac*) vysadil na svém pozemku les (*bois*). Odtud dostalo toto místo svůj název: *Bois-Seigneur-Isaac (Les Pana Izáka)*. Statkář Izák se v čase křížové výpravy do Svaté země dostal do muslimského zajetí. Když byl na přímluvu Panny Marie vysvobozen, dal po šťastném návratu postavit ve svém lese gotickou kapli Panny Marie.

V této kapli uctivali lidé po dvě staletí sochu Panny Marie pod titulem *Naše milá Paní milosti a útěchy*. V roce 1336 propukl v sousední vsi mor. Věřící ve své velké nouzi požádali o povolení nést v procesí po cestách obce tuto sochu Panny Marie. Již během procesí mohli sledovat, jak všude tam, kudy socha prošla, mor ihned ustal. Pověst o malé kapli v *Bois-Seigneur-Isaac* se však rozšířila až po dalších sedmdesáti letech.

Tři tajemná vidění

Dne 5. června 1405 v úterý před Letnicemi kolem půlnoci vytrhl rytíře Jana De Bois zvaného Jan z Huldenbergu ze spánku neznámý hlas. U jeho lůžka stál v zářivém světle muž ve věku kolem 30 let oděný v nádherném, hermelínem podšitým modrém plášti. Když se hradní pán vzpamatoval, zeptal se neznámého, co si přeje. Mladý muž odhalil svůj plášť a ukázal Janu De Bois strašně krvácející rány, které pokrývaly celé jeho tělo. Přitom mu řekl: „*Podívej se, jak krutě se mnou nakládali! Prosím tě, měj se mnou slitování, ob-*

starej mi lékaře, který mě uzdraví, a zjednej mi právo!“

Tajemný muž s ranami nebyl nikdo jiný než sám Pán Ježíš, Muž bolesti, o kterém řekl již prorok Izaiáš: *...on vzal na sebe naše neduhy a obtížil se našimi bolestmi... Byl proboden pro naše hříchy. (Iz 53,4-5)*

Podobně jako kdysi učedníci z Emauz, ani rytíř nepoznal svého Vykupitele a vůbec netušil, že měl právě nebeské zjevení. Jan byl z toho bezradný. I když vyslechl svého návštěvníka, nepochopil smysl jeho slov. Vyjádřil mu proto jen své politování, aby se zbavil návštěvníka, který ho vyrušil ze spánku:

„Samozřejmě, váš politováníhodný stav vzbuzuje hluboký soucit: Jen velmi tvrdého a nelidského člověka se nedotkne vaše utrpení a vaše rány. Ale bohužel, neznám lékaře, který by dokázal léčit tak hrozná zranění. A také se nedokážu postarat, aby se vám dostalo náhrady za utrpení, které vám způsobili, za zločiny, které volají po pomstě. Nemám totiž soudní moc.“

Modlitby v blízkosti lesní kaple u milostné sochy „Naši milé Paní milosti a útěchy“, která je dodnes uctívána poutníky

Zámek „Bois-Seigneur-Isaac“. Bývalá pevnost byla v 18. stol. přebudována v nádherný zámek

Božský Vykupitel však chtěl tímto zjevením upozornit na své rány a na své hořké umučení nejen zbožného rytíře, ale všechny křesťanský lid. Naplnění soucitem a smyslem pro spravedlnost měli všichni podobně jako milosrdný Samaritán a jako lékař zmírňovat a léčit bolesti zraněného Boha: usmiřovat ho modlitbou a pokáním za vlastní hříchy i za hříchy druhých. Tím mu vydobudou právo zadostiučinění za všechny urážky, jakých se mu denně dostává.

Muž bolesti se nespokojil s odpovědí hradního pána a vyzýval ho: „*Kdybys vážně hledal, lehce bys takového lékaře našel!*“ Myslel tím na samotného rytíře. „*Pověz mi, jak nemám být celý po-*

krytý ranami, když mi každý den svými údery způsobují nové?“ Při těch slovech ukázal mladý muž užaslému rytíři mimořádně širokou ránu v oblasti srdce, která se podobala ráně v Pánově boku, a řekl: „*Pojď ke mně a podívej se na tuto ránu, která mi působí největší bolesti.*“

Při pohledu na otevřenou ránu, ze které vytékala Vykupitelova krev, začal Jan De Bois hlasitě bédovat. Ale Ježíš pokračoval: „*Když mi neumíš nabídnout žádný hojivý prostředek, polož alespoň svou ruku na moje rány, abys tak tišil moji bolest. Udělej alespoň to, co dokážeš, a já ti budu za to vděčný, a pokud nebudeš schopný udělat pro mne více, já pak odpustím světu.*“ Po těch slovech návštěvník zmizel.

Z obavy, aby se mu někdo nevyismíval, Jan o svém nočním zážitku mlčel. Byl však velmi překvapen, když následující noc stál neznámý muž opět u jeho lůžka a vyčítal mu jeho lhotejnost: „*Vždyť jsem ti ukázal své rány a řekl jsem ti o svém utrpení a bolestech, abys měl se mnou soucit a vyhledal pro mne lékaře, který mě vyléčí a zmírní moje muka. Ale tys to neudělal! Copak se opravdu nenajde nikdo, kdo se nade mnou smiluje a kdo je ochoten vzít moji záležitost do svých rukou? Dopustíte, aby se moje rány zanítily? Chcete mě donutit, abych se hněval na svět, který neslyší mé stížnosti?*“

Zaražený rytíř stále ještě nepochopil, kdo je tento neznámý, který ho žádá o pomoc. Ráno se však svěřil příbuzným a vyprávěl jim o svých dvou nočních viděních.

Protože mu však nikdo neměl poradit, požádal svého odvážného bratra, aby zůstal u něho následující noc a v případě potřeby ho chránil. Pečlivě zavřeli dveře pokoje, ale marně!

Tentýž Muž bolesti, který se zjevil v úterý a ve středu, posíl pána z *Bois-Seigneur-Isaac* ve čtvrtek ještě naléhavěji o podporu a pomoc laskavého lékaře. Tentokrát se Jan De Bois otázal:

OPATSTVÍ BOIS-SEIGNEUR-ISAAC

Nové poutní místo vyžadovalo pastorační péči. Již v roce 1413 sem byli povoláni augustiniáni a jejich převorství záhy získalo autonomii a stalo se v roce 1416 opatstvím. Za náboženských válek v XVI. století oddíl Viléma Oranžského r. 1580 mnichy vyhnaly. Jakmile to bylo možné, augustiniáni se vrátili a sloužili poutníkům až do konce XVIII. století. Francouzská revoluce znamenala opětovné vyhnání řeholníků. Část kláštera byla zbořena, část proměněna na farmu. Díky zásahu obyvatel byla kaple zachráněna a sloužila až do konce XIX. století. Když r. 1903 francouzské republikánské zákony vypověděly ze země řeholníky, dostalo se premonstrátům přijetí v někdejší opatství Bois-Seigneur-Isaac, které tehdy již bylo na belgickém území. Obnovili z trosek klášter i úctu k nejsvětější Krvi Páně. Opatství se stalo opět významným poutním centrem. V roce 2010 vystřídali premonstráty mniši libanonského řádu maronitů, kteří přinesli do Bois-Seigneur-Isaac ostatky svatého Šarbela. I když se počet poutníků zmenšil, úcta k nejsvětější Krvi i k Panně Marii je stále živá.

„Kam bych vám měl lékaře poslat, když nějakého najdu? Vždyť vás neznám a nemám tušení, kde bydlíte.“ Vykupitel mu trpělivě odpověděl: „Vezmi klíč od kapličky a vstup tam. Tam mě najdeš a poznáš, kdo jsem.“

Jan v extázi poslechl, vešel do kaple v Bois-Seigneur-Isaac a nad oltářem spatřil Ježíše na kříži. Jeho tělo bylo poseto ranami a z otevřeného boku proudila čerstvá krev. Nyní rytíř s dojetím poznal svého Pána a Učitele, vrhl se s láskou a soucitem k jeho nohám, jak to kdysi udělala Marie Magdaléna.

Když se pak ve svém pokoji probрал z extáze, vzbudil svého bratra a vyprávěl mu, jak si Vykupitel stěžoval, že bude muset potrestat celé lidstvo, jestliže

Bývalé premonstrátské opatství od roku 2010 patří mnichům libanonského řádu maronitů

neprojeví více zájmu, snahy, lásky a víry. „Když mi opět ukázal své rány, prosil mě znovu o lékaře. Je to skutečně náš Pán, který o to prosí. Viděl jsem ho umírat a viděl jsem také, jak z jeho probodeného boku, který mu působil nejvíce bolesti, vytékala jako z pramene jeho přesvatá krev. Dnes ráno ho znovu uvidíme umírat na oltáři!“

Tato slova řekl jako prorokou narážku na mši svatou, která se měla slavit za několik hodin.

Eucharistické kapky krve

Usedlost patřila do farnosti Haut-Ittre. Po Janově třetí a poslední vizi ze čtvrtku na pátek vytrhl faráře Petra Osta brzy ráno ze spánku hlas, který mu řekl jasně a zřetelně: „Petře, vstaň a jdi ihned do Bois-Seigneur-Isaac a služ tam votivní mši svatou k tajemství svatého Kříže.“ Farář Ost se neodvážil zpěčovat tajemně-

mu příkazu, i když v den 5. června měla být výroční mše v jeho farním kostele v Haut-Ittre. Rychle se i se svým kostelníkem vydal do Bois-Seigneur-Isaac. Na hlas zvonu se sešlo několik věřících ze sousedství, vešli do kaple spolu s rytířem, který zde před několika hodinami viděl, jak nad oltářem krvácí ukřižovaný Pán.

Na začátku mše svaté ke cti svatého Kříže rozprostřel kněz na oltáři korporál, ale jen zčásti. Přitom však byl tak neoby-

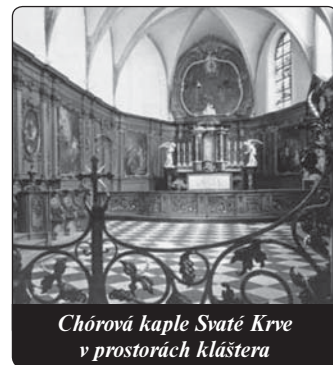
Vzácný relikviář obsahující korporál s přesvatou Krví, který je uchovávan v chórové kapli bývalého premonstrátského kláštera

čejně vážný a zamyšlený, že si toho lidé všimli. Musel totiž znovu myslet na tajemný hlas, který ho ráno vyzval, aby sem šel slavit mši svatou. Teprve při obětování rozprostřel korporál celý, a v okamžiku, kdy vzal do ruky kalich, s úlekem zpozoroval, že na korporálu leží část velké hostie. Byl to konsekrovaný úlomek hostie, který před třemi dny v rozržitosti přehlédl a založil do korporálu. Bylo to v tentýž den, kdy se rytíři Janovi poprvé zjevil Muž bolesti a stěžoval si na lidstvo, které je k němu lhostejné a způsobuje tak krvácení z mnoha ran. Farář o tom samozřejmě nic nevěděl. Nyní se snažil co nejopatrněji vzít z korporálu úlomek hostie s tím, že jej pak při přijímání požije spolu s novou konsekrovanou hostií. Ale marně o to usiloval. Nedomáhal vzít kousek z korporálu do ruky, hostie se pevně lepila na plátno. Farář Ost se s úžasem díval na to, jak z kousku Hostie se vynořují kapky Krve a dopadají na korporál, který zčervenal. Kněz zbledl, začal se třást a málem omdlel. Když to zpozoroval kostelník, přivolal rytíře Jana, který si ihned uvědomil, že to vše souvisí s výčitkami, které Vykupitel třikrát v noci opakoval.

Proto pošeptal knězi: „Důstojný pane, nelekejte se. Tento zázrak přichází od Boha. Mějte důvěru, on vám zjeví svou vůli.“

Povzbuzen těmito slovy se farář usebral a pokračoval ve slavení mše svaté ke cti svatého Kříže, ale nikdy necelebroval s tak velkou úctou jako tentokrát. Jeho pohled se stále vracel ke krvácející Hostii. Po mši svaté ukázal korporál hradnímu pánu a přítomným věřícím. Hostie neztratila svou zářící bělost a Krev jako by ji zvedla nad plátno.

Krvácení trvalo pět dní a zpráva o tom se rozšířila po celém okolí rychlostí větru. Přicházelo sem množství věřících a všichni mohli vidět tento zázrak. Teprve v úterý po Letnicích přestala z Hostie vytékat Krev. V následujících dvou dnech se pomalu srazila a ve čtvrtek o slavnosti Božího Těla byl korporál s předrahou Ježíšovou Krví zcela suchý.

Chórová kaple Svaté Krve v prostorách kláštera

Zpráva o událostech v Bois-Seigneur-Isaac se dostala až k biskupovi v Cambrai, který se stal později kardinálem. Ten vzal zázračný korporál na dva roky k sobě a osobně vedl všechna pozorování a vyšetřování. I když korporál s Krví ponořili do mléka, do vína a do mýdlové vody, nedošlo k žádné změně.

Korporál byl nadále uctíván jako vzácná relikvie. Po vyslechnutí všech svědků zveřejnil papežský legát 18. října 1413 bulu, která potvrzovala pravost zázraku s přesvatou Krví. Korporál vyhlásil za „relikvii, která zasluhuje neustálou úctu“. Tato byla opatřená papežskou pečeti je dodnes uložena v archivu v Bois-Seigneur-Isaac.

Vítazstvo srdca 80/2011
Překlad -lš-

Těmito slovy popsal svoji radost z přijatého křtu Magdi Allam, zástupce hlavního redaktora italského deníku „Corriere della Sera“. Byla to událost, kterou sledovaly tisíce diváků na celém světě, protože svátost křtu i birmování mu udělil sám papež Benedikt XVI. při tradiční velikonoční liturgii v roce 2008. Pro 56letého Magdiho to bylo zakončení dlouhé cesty, která vedla k objevení křesťanství. Tato cesta měla svůj začátek již v jeho dětství.

Magdi Allam se narodil v muslimské rodině v Káhiře. Jeho matka Safia byla zbožná a praktikující muslimka, zatímco otec byl člověk hluboce zlaicizovaný a nepřikládal islámu větší váhu. Když měl Magdi čtyři roky, poslala ho matka, která pracovala jako domácí učitelka u bohatých Italů, do základní školy vedené řádovými sestrami komboniánkami. Pozdější výchovu prožil chlapec v salesiánském ústavě Dona Boska. Na léta svého mládí vzpomíná velmi rád a je vděčný oběma školám, že mu předaly nejen vědomosti, ale také „vědomí hodnot“. Katolíci řeholníci a řeholnice byli pro něho prvními svědky autentické křesťanské víry: *Díky členům katolických řádů získal jsem hlubokou a zásadní etickou koncepci života, podle které je lidská osoba stvořena k Božímu obrazu a je vyzvána k účasti na odvčném plánu, který směřuje k vnitřnímu zmrtyvýchstání osob na této zemi a celého lidstva v den soudu, na koncepci zbudované na víře v Boha a v prvenství hodnot, tedy koncepci, která spočívá na pocitu osobní odpovědnosti a závazku vůči společnosti.*

Díky přednostem křesťanské výchovy a sdílení životních zkušeností s katolickými duchovními jsem kultivoval svou hlubokou víru a hledal jistotu absolutních pravd a všeobecných hodnot.

V roce 1972 odešel Allam studovat do Říma, kde získal na univerzitě La Sapienza titul magistra sociologie. Nevrá-

Cesta k pravdě a svobodě

Obrácení Magdiho Allama

„Včera večer jsem konvertoval ke křesťanství a zřekl jsem se své dosavadní muslimské víry. Díky Boží milosti jsem spatřil světlo, zdravý plod dlouhého »těhotenství«, prožívajícího v utrpení i radosti, mezi hlubokou osobní reflexí a vědomým a otevřeným zvnitřněním.“

til se však do Egypta, ale začal pracovat v deníku „La Repubblica“, kde působil až do roku 2003, kdy nastoupil jako zástupce redaktora do „Corriere della Sera“.

Od Koránu k evangeliu

Zkušenosti z dětství, dlouholetý pobyt v Itálii a úvahy nad náboženskými zásadami islámu – zvláště těmi, které se odlišným způsobem objevují v křesťanské koncepci svobody a nezbytné důstojnosti každé lidské osoby, vedly ho pomalu, ale jistě k nauce evangelia. Důležitým faktorem, který ho přivedl k obrácení, byla nepochybně setkání s praktikujícími katolíky, kteří autenticky prožívali svou víru: *Prozřetelnost mě přivedla do styku s praktikujícími katolíky dobré vůle, kteří se silou svého svědectví a přátelství postupně stávali vztažnými body, pokud jde o pravdu a trvalost hodnot. Mezi nimi sehrála zvláštní roli postava papeže Benedikta XVI.: Moje obrácení bylo možné díky přítomnosti velkých svědků víry, především Je-*

ho Svatosti Benedikta XVI. Lidé často nejsou přesvědčeni o své víře, protože nenašli věrohodné svědky tohoto velkého daru.

Magdi Allam se po celý život před obrácením pokládal za umírněného muslima, ale současně vyznače islámu. V roce 1991 vykonal spolu se svou matkou pouť do Mekky. Vazbu k islámu mu ostatně vstúpila jeho matka, které si nesmírně vážil. Byla to žena zkoušená osudem, nejdříve ztrátou rodičů, pak nešťastným manželstvím a bídou, přitom však si dokázala zachovat velkou důstojnost: *Moje matka, neobyčejná osobnost, která se dokázala zcela obětovat, aby mi umožnila získat kvalitní vzdělání a vyšší životní úroveň, zasela ve mně fascinaci islámem a v tomto náboženství nacházela plné uspokojení a smysl života, skládajícího se z obětí a ustavičných pokoreň. Sám Magdi však nepropraktikoval islám v takové míře jako matka. Nemodlil se pětkrát denně a v ramadánu se nepostil.*

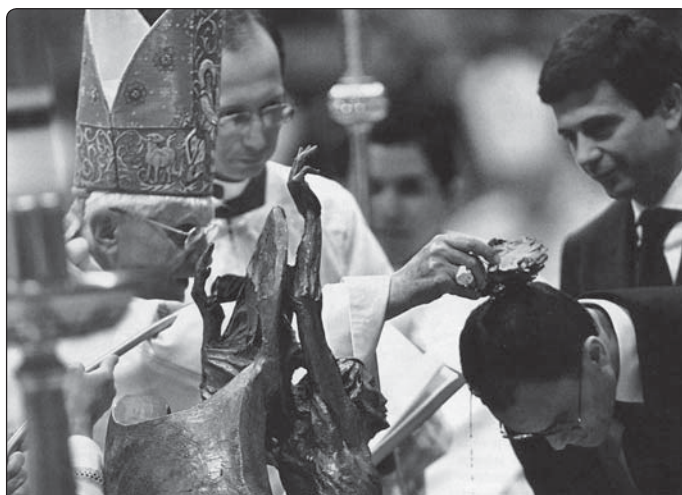
Vzhledem ke svému původu z Blízkého východu účast-

Magdi Allam

nil se Magdi Allam diskuse, která vznikla v Itálii kolem narůstající islámské imigrace. Nejdříve se domníval, že umírněný islám je možno smířit s evropskou křesťanskou kulturou. Časem však tváří v tvář vlně násilí inspirovaného Koránem od tohoto postoje ustoupil. V roce 2003 ho odsoudil palestinský Hamás k trestu smrti za to, že kritizoval teroristický útok, při kterém zahynuli Izraelci. Odůvodnění svého odsouzení hledal v Koránu. Došel k závěru, který ho překvapil. *Musel jsem uznat, že mají absolutně pravdu, protože Korán je plný podnětů k nenávisli, násilí a k vraždění při konfrontaci s nemuslimy. Mohamed byl skutečně odpovědný za zločiny proti lidskosti, když masakroval ty, kteří se nepodrobili jeho vůli, jak tomu bylo v roce 628, kdy se osobně účastnil masakru 800 židů z rodu Banu Quraiza nedaleko Mediny. Událostí, která však rozhodným způsobem přispěla k úvaze nad islámem, byla řeč Benedikta XVI. v Řeznu 2006: Před mým obrácením mi dal více než cokoliv jiného podnět k zamýšlení papežův projev v Řeznu, když při té příležitosti citoval byzantského císaře Manuela II. Paleologa a potvrdil něco, co samotní muslimové nikdy nepopírali, jmenovitě, že islám šíří svou víru především pomocí násilí.*

Je třeba zdůraznit, že i když Magdi Allam kritizoval ideologii, nikdy neodsuzoval *en bloc* všechny muslimy, u kterých se snažil nacházet dobro: *I když jsem si vědom, že neexistuje umírněný islám, jsem přesvědčen, že exis-*

Magdi Allam byl pokřtěn o Velikonočích r. 2008 papežem Benediktem XVI.

tuji umírnění muslimové, se kterými je možno vést dialog a žít spolu s nimi na základě sdílení nesporných hodnot a dodržování zásad, jako garantování práva a závazků, které platí bez rozdílu pro všechny, stejně jako hledání společného dobra.

Bez pravdy není svobody

Vědomí, jakou roli hraje násilí, a od mládí trvající touha po poznání pravdy ho přiměly zahrnout učení Koránu a obrátit se k evangeliu. Fascinace Mistrem z Nazareta, kterou mu vstúpili učitelé v katolických školách v Káhiře, a poznání nefalšovaného křesťanství vyvolávaly v něm od mládí zásadní otázku, zda pravdě a vůli Boha odpovídá islám, nebo křesťanství. Toto hledání pravdy a touha po autentické svobodě, která je v jeho pojetí vždy spojena s pravdou rozumu a neexistuje bez ní, přivedly ho ke křesťanství. *V hledání pravdy jsem odhalil vášně po svobodě. Pochopil jsem, že s nalezením pravdy se musíme stát svobodnými, schopnými podívat se do tváře objektivní skutečnosti nezdeformované ideologickými filtry nebo předsudky. Dozrálo ve mně vědomí, že pravda a svoboda jsou dvě strany téže mince, to znamená že nemůžeme pochopit pravdu, když nám schází svoboda, a nemůžeme najít svobodu, pokud se nezakládá na pravdě. Je to nerozdílná dvojice, kterou jsem po svém křtu našel potvrzenou v evangeliu sv. Jana: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“*

Magdi Allam konstatoval, že katolická církev na rozdíl od islámu obrací zvláštní pozornost na spojení vědy a víry. Korán, který podle islámu je totožný s Bohem, není možno interpretovat. Vylučuje možnost dialogu, který by mohl probíhat mezi sférou víry a rozumu uvnitř samotného islámu. Toho je křesťanství ušetřeno: *Neobvyklostí křesťanství spočívá na skutečnosti, že víra a rozum spolu žijí ve shodě a zrcadlí se v nich jednota a symbióza Boha, který se rozhodl stát se člověkem.*

Zvláštní privilegium Církve

Johna Henryho Newmana zapsal do seznamu blahoslavených Benedikt XVI. 19. září 2010 při své historické návštěvě ve Velké Británii. Slova tohoto velkého konvertity jsou velmi aktuální v souvislosti s právě proběhlou apoštolskou cestou Svatého otce do jeho vlasti.

Jak čteme v žalmech a u proroků, bylo kdysi pro věřící zdrojem nejistoty, když viděli, jak jsou zlí úspěšní a jak naopak zdánlivě selhávají Boží služebníci. Je tomu tak i v době evangelia. A přesto má Církev zvláštní privilegium, jaké nemá žádné jiné náboženství, totiž vědomí, že byla založena již při prvním Kristově příchodu a nezahyne, dokud znovu nepřijde.

Přesto měly všechny generace dojem, že Církev hyne a nepřátelé triumfují. Pro boj mezi Církví a světem je příznačné jedno: svět má zdánlivě vždy navrch, ale ve skutečnosti Církev vítězí. Nepřátelé ji mají za poraženou a ustavičně triumfují. Církev ale dále trvá. Její členové často ztrácejí odvahy. Církev však dále trvá...

Dne 22. března 2008 byla cesta Magdiho Allama ke katolické církvi korunována křtem, který mu udělil papež Benedikt XVI. Sám Magdi popisuje tuto událost slovy: *Pro mne to je nekrásnější den života. Získat dar křesťanské víry při slavnosti Zmrtvýchvstání Krista z rukou Svatého otce je pro věřícího nesrovnatelným a neocenitelným privilegiem. Pro člověka ve věku 56 let je to historická událost, která znamená radikální a definitivní obrát ve vztahu k minulosti. Zázrak Kristova zmrtvýchvstání pronikl mou duší, osvobodil ji z temnot, ve které se hlásá nenávisť a nesnášenlivost vůči „jinému“, nekriticky obviňovanému z „nepřítelství“. Můj rozum se osvobodil od obskurantní ideologie, která legitimizuje podvod a klam, smrt plnou násilí a sebevražd a slepé podřizování tyranii, a byl jsem schopen přijmout autentické náboženství pravdy, života a svobody. Moje prv-*

Říše vznikají a zanikají; národy rostou a mizí, dynastie přicházejí a odcházejí; knížata se rodí a umírají; koalice, strany, svazky, povolání, cechy, instituce, filosofie, sekty a hereze vznikají a zanikají. Ty všechny mají svůj čas, ale Církev je věčná. A přesto i ony mají ve své době svůj velký význam.

Momentálně vystavuje všechno naši víru zkoušce. Nevidíme, jaká bude budoucnost. Nevidíme, že to, co se dnes jeví úspěšné a vzkvétá, nemá dlouhého trvání. Dnes vidíme, jak vzkvétají filosofie, sekty a klany. Církev budí dojem ubohé a bezmocné... Prosme Boha, aby nás poučil...

Ze Sermons on Subjects of the Day n. 6
Překlad -lš-

ni křesťanské Velikonoce mi odhalily nejen Ježíše, ale poprvé tvář jediného a pravého Boha, který je Bohem víry i rozumu.

Překonat strach

Rozhodnutí Magdiho Allama přijmout křesťanství vyvolalo mnoho kritických hlasů ze strany muslimských center, která hanobila nejen konvertitu, ale také papeže. Opuštění islámu, a navíc způsobem tak veřejným, je důvodem k beztrestnému zabíjení. Allam sám si toho byl plně vědom, ale to ho neodradilo od přijetí Krista do svého života. V listě redakci „Corriere della Sera“ napsal: *Ptáš se mě, zda se neobávám o svůj život, když si uvědomuji, že za obrácení ke křesťanství mě nepochybně odsoudí podruhé, tentokrát na smrt za odpad. Máš zcela pravdu. Víím, že jsem určen na stětí, ale stavím se čelem ke svému osudu s hlavou vysoce vztyčenou a stojím vzpří-*

men s vnitřní vytrvalostí člověka, který si je jistý svou vírou. Budu takovým ještě více po odvážném a historickém gestu papeže, který, když se dověděl o mojí touze, ihned souhlasil, že mi udělí svátosti křesťanské iniciace. Jeho Svatost vyslala výrazný a revoluční signál církvi, která zatím byla velmi zdrženlivá v obrácení muslimů, zdržovala se od proselytismu v muslimských zemích a mlčela k jejich obrácení v zemích křesťanských. Ze strachu. Ze strachu před nemožností chránit obrácené před rozsudkem smrti za odpad od islámu. Dnes nám Benedikt svým svědectvím říká, že musíme překonat strach a nesmíme se bát hlásat pravdu o Ježíši i muslimům.

Nový terorismus

Po svém obrácení se Magdi Allam angažuje v boji o zachování křesťanské identity Evropy, kterou ohrožuje nejen islamizace kontinentu, ale také postupující laicizace a skutečnost, že jsou vytlačovány z veřejného života takové hodnoty, jako posvátnost každého lidského života od početí až do přirozené smrti, důstojnost lidské osoby a možnost svobodné volby: *Rozhodl jsem se nyní odevzdat duši Evropě, aby přestala být jedině kolosem materialismu, který se stydí za historické pravdy o vlastních žido-křesťanských kořenech, který zahájil výprodej svých vlastních hodnot a zrazuje svou vlastní identitu.*

Tváří tvář skutečnosti, jak jsou křesťanům zavírána ústa ve veřejné diskusi nebo při pokusech zavádět islámské právo ve Velké Británii, vyzývá nás Allam, abychom veřejně a otevřeně podávali svědectví o našich křesťanských hodnotách a trvali na nich: *Existuje větší nebezpečí než „podřezávání hrdel“. Je jím „terorismus uřezávání jazyků“, tj. strach ze šíření křesťanské víry a civilizace, který nám vnucuje autocenzuru a zapírání vlastních hodnot.*

Miłujcie się 3/2011
Překlad -lš-

ZŮSTAT V KRISTU - KMENI ŽIVOTA - dokončení ze str. 2

Církev není jedna z mnohých

Někteří lidé zůstanou při svém pohledu na Církev jen u její vnější podoby. Pak se jim Církev jeví pouze jako jedna z mnoha organizací uvnitř demokratické společnosti a podle jejích měřítek a zákonů posuzuje i tak nesouměřitelnou velikost, jakou je Církev. Když k tomu pak ještě přistoupí taková bolestná skutečnost, že v Církvi jsou ryby dobré i špatné, pšenice i plevel, a pohled utkví na negativních stránkách, pak se velké a tajemné mystérium Církve neotevře.

Pak se nedostaví ani žádná radost z příslušnosti k vinnému kmeni Církve. Šíří se nespokojenost, rozmrzelost, když někdo při svých povrchních a mylných představách o Církvi nevidí uskutečněny vlastní „sny o církvi“! Pak umlkne i ono radostné „Bohu díky, že mi dal tu milost

Berlínský Olympijský stadion, kde se konala mše sv., které se účastnilo 80 000 věřících

a povolal mě do své Církve“, jak to zpívaly s přesvědčením celé generace katolíků.

Pán ve své řeči dále pokračuje: „Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest sama o sobě nemůže nést ovoce, nýbrž jen pokud zůstane ve vinném kmeni, tak ani vy nemůžete přinášet ovoce, nezůstanete-li ve mně, neboť oddělení ode mě – mohli bychom také přeložit: mimo mne – nemůže nic přinášet.“ (Jan 15,4n)

Buď, anebo

Před toto rozhodnutí je postaven každý z nás. Jak je to vážné, říká nám Pán ve svém po-

dobenství: „Kdo nezůstane ve mně, bude odhozen jako ratolest a uschne. Ratolesti seberou, hodí je do ohně a shoří.“ (Jan 15,6) K tomu dodává svatý Augustin: „Ratolesti čeká jedna z těchto dvou možností, buďto vinný kmen, nebo oheň; když nejsou ve vinném kmeni, budou v ohni; aby se tedy neocitly v ohni, ať zůstanou ve kmeni.“ (In Ioan. Ev. tract. 81,3 [PL 35, 1842])

„Kdo nezůstane ve mně, bude odhozen jako ratolest a uschne. Ratolesti seberou, hodí je do ohně a shoří.“ (Jan 15,6) K tomu dodává svatý Augustin: „Ratolesti čeká jedna z těchto dvou možností, buďto vinný kmen, nebo oheň ...“

Volba zde požadovaná nás naléhavě upozorňuje na existenciální význam našeho životního rozhodnutí. Obraz vinného kmeně je současně znamením naděje a příslibu. Sám Kristus přišel skrze vtělení na tento svět, aby byl naším základním kořenem. V každé nouzi a vyprahlosti je pramenem, který daruje vodu života, živí nás a posiluje. Bere na sebe sám všechny viny, úzkost a utrpení, očisťuje nás a nakonec proměňuje v tajemné dobré víno. Někdy se v takových hodinách nouze cítíme jako v lisu, jako hrozny, které jsou zcela vylišovány. Ale víme, že ve spojení s Kristem se staneme vyzrálým vínem. I to těžké, svízelné v našem životě umí Bůh proměno-

vat. Důležité je, abychom „zůstali“ na vinném kmeni u Krista. Evangelista používá slovo „zůstat“ v této krátké perikopě dvánáctkrát. Toto „zůstat v Kristu“ poznamenává celé podobenství. V naší době bezradnosti a svévolle, kdy mnoho lidí ztrácí orientaci a oporu, kdy věrnost a láska v manželství i přátelství se staly tak křehkými a vratkými, kdy ve své tísní chceme volat jako

emauzští učedníci: „Pane, zůstaň s námi, protože se připozdívá (srov. Lk 24,29), je v nás

temnota“, daruje nám Zmrtvýchvstalý útulek, místo světla, naděje a příslibu klidu a bezpečí. Kde ratolestem hrozí sucho a smrt, tam je Kristus – budoucnost, život a radost.

Zůstat v Kristu znamená, jak jsme již viděli, zůstat také v Církvi. Celé společenství věřících je vrstlé do vinného kmene

SMĚLÉ PLÁNY RAKOUSKÉHO FARÁŘE

Helmut Müller, bývalý vídeňský generální vikář, který je iniciátorem farářské rebelie v Rakousku, prohlásil, že nevyklučuje, že se ožení, a že zastává v té věci nárok na svobodnou volbu. Prohlásil, že jakmile bude kněžství zpřístupněno ženám, můžeme se dočkat papežky. Přiznal však, že mladí kněží nemají pro jeho nápady pochopení a jsou proti jeho reformám.

ALTERNATIVNÍ KONCEPT GYMNÁZIA POVOLEN

Vrchní správní soud v Berlíně zrušil zákaz zemského školního úřadu, který znemožňoval společnosti Opus Dei otevřít oddělené školy pro chlapce a dívky, protože v zemi je zavedena koedukace. Podle rozhodnutí soudu mají rodiče právo rozhodnout, jakou výchovu pro své děti upřednostňují. Kath-net

Krista. V Kristu patříme k sobě. V tomto společenství nás nese a současně se všechny údy neso navzájem. Drží pohromadě proti bouři a navzájem se chrání. Kdo věří, není sám. Nevěříme sami, nýbrž věříme spolu s celou Církví.

Církev jako hlasatelka Božích slova a rozdělovatelka svátostí nás spojuje s Kristem, vinným kmenem. Církev je plnost a naplnění Vykupitele (Pius XII., *Mystici corporis*, AAS 35 [1943], s. 230: „plenitudo et complementum Redemptoris“), je pro nás zárukou věčného života a zprostředkovatelkou plodů, o kterých hovoří podobenství o vinném kmeni. Církev je nejkrásnější Boží dar. Proto také svatý Augustin říká: „V míře, v jaké člověk miluje Církev, má také Ducha Svatého.“ (In Ioan. Ev. tract. 32,8 [PL 35, 1646]) V Církvi a s Církví můžeme všem lidem hlásat, že Kristus je pramenem života, že je zde, že je tím Velkým, po kterém toužíme. Daruje nám sám sebe. Kdo věří v Krista, má budoucnost. Protože Bůh nechce vyprahlost, smrt, to umělé, co bude nakonec vyhozeno, nýbrž chce to, co je to plodné a životné, chce život v plnosti.

Milí bratři a sestry! Prejti vám všem, abyste stále hlouběji nacházeli radost, která je v Církvi spojena s Kristem, abyste ve své nouzi našli útěchu a vykoupení a stávali se stále více chutným vínem radosti a lásky Krista pro tento svět. Amen.

Bollettino Vaticano
Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

hmatale, modlili jsme se po večeri růženec. Dnes nahradila růženec televize.“ (Carlo Sgorlon) Tento výpadek sociálně velmi důležité domácí liturgie má závažný společenský dopad. Lidé nemají čas na společnou modlitbu růžence, protože se jim zdá, že bez televize už nemohou žít. A přitom by tomu mělo být právě naopak. Rodina, která se rozhodne a dokáže scházet se celý říjen k hostině svatého růžence, bude se na konci tohoto měsíce divit, jak mohla bez tohoto pokladu dosud existovat. „Zasévej ve svém životě růže této modlitby, a všechno ti rozkvetne. Růženec je rozkoš pro rozum, který s ním jako údery křídel dosáhne nebeských výšek.“ (C. Cremona) Copak to křesťanům nestačí, že při všech svých příchodech v posledních staletích se na nás Panna Maria obrací vždy s prosbou o pokání a o modlitbu svatého růžence? To, co zachrání lidstvo, není lidská moudrost, ale obnovená víra v Ježíše Krista. A růženec je modlitba, podle které se měří stupeň naší víry.

„Kdo se modlí růženec, nevstane už od této modlitby stejný jako dříve. Je pokornější, v duchu chudobnější, bližší k oné definitivní kapitulaci hříšníka před tváří milosrdenství.“ (Molinié) Žádná modlitba nemá na svém kontě tolik zázraků jako Mariin řetěz růží. Pius XI. prohlásil: „Mohl bych obrátit celý svět, kdybych měl armádu, která se modlí růženec.“

Přestaňme se vytáčet jako královi hosté, že máme na programu důležitější věci, než je účast na jeho vybrané nebeské hostině. Vystavujeme se nebezpečí, že padneme vyhladovělí uprostřed cesty, a budeme se pozdě dožadovat pomoci. „Až budou lidé vdechovat Marii tak, jak vdechují vzduch, uvidí, jak se na zemi dějí zázračné věci.“ (Grignon z Montfortu) Odmítat Matčino pozvání jde nutně na vrub lásky a pokory, ale bez těchto ctností v našich srdcích nemá u nás Boží království žádnou šanci. -lš-

Vraťme se na závěr znovu k obrazu hostiny, který nám tuto neděli představuje evangelium svatého Matouše a který nám nemůže nepřipomínat tu nejvzácnější hostinu, jaké se vůbec můžeme účastnit, a to je přijímání nejsvětějšího Těla a Krve Páně. Dostává se nám pozvání, ze kterého by nás měla jímat závrať, neboť jsme zváni na hostinu, při níž se sám Hostitel předkládá svým hostům jako nejvzácnější pokrm, nebo chcete-li, ve které Král nabízí svým hostům jako pokrm svého vlastního Syna. Taková skutečnost se může lidskému rozumu jevit jako zcela absurdní, protože může být pochopena a přijata jen na základě hluboké víry. To ovšem také znamená, že nedostatek víry představuje vážnou překážku ve vztahu hostů k Hostiteli, a to nejvzácnější, co nám předkládá, vystavuje nebezpečí zneuctění a nešetřného zacházení. Jinými slovy: Nekonečný a nejvyšší svatý Bůh se v podobě bezbranných způsob chleba a vína vydává na milost a nemilost člověku, ačkoliv dobře ví, že na něho není spolehnutí: je schopen dopouštět se neuctivého zacházení, nebo dokonce i zneuctění toho, který se nám daroval jako nejdražší pokrm.

P. Bernward Deneke (str. 5) nás důrazně upozorňuje, že se tak skutečně děje zvláště dnes, kdy prožíváme hlubokou krizi víry. Božský Hostitel si dnes může stěžovat na dvojí projev urážlivého jednání, s jakým se setkává u těch, které pozval na svou hostinu. Ti jedni podobně jako v podobnosti na pozvání nedbají, protože pokládají své různé osobní záležitosti za důležitější a významnější než nedocenitelný dar sebedarujícího Boha, který se jim ve své svátosti sám nezištně předkládá. Jsou však dnes také jiní, kteří naopak přistupují k jeho svátosti s naprostou samozřejmostí, bez nezbytných předpokladů, bez náležité úcty, a někdy dokonce i bez pozvání, protože „nerozlišují Tělo Páně“. V obou případech

je to smutný projev skutečnosti, že tito lidé nemají potřebnou víru: ti, kteří Tělem Páně pohrdají, nemají v sobě život, a ti, kteří jedí bez náležité úcty, protože Pánův pokrm nerozlišují, „jedí sobě odsouzení“. Není to smutné troskotat na tom, co má být právě nejvyšší zárukou života?

Ze slov svatého Pavla adresovaných Korintským víme, že taková zbloudilí návštěvníci nejsvětější

Na slovíčko

Boží Hostiny se vyskytují v církvi od samého počátku. Ačkoliv náš Pán velmi dobře věděl, jakému nebezpečí neúcty a zneužití vystavuje sám sebe, přesto na ustanovení svátosti lásky trval, protože mu nesmírně záleží na tom, aby pod svátostnými způsoby mohl vstupovat k těm, kteří jsou jeho. Chce v nich umřít, aby jim obnovil život.

To však od nich vyžaduje hlubokou víru a živé vědomí a přesvědčení, že zázrak předostatně není mýtus, ale reálná skutečnost. A proto Boží Syn, který na jedné straně z vůle Otce neváhal vzít na sebe tak neuvěřitelně prosté způsoby a stát se našim pokrmem, neváhá také vyjít naší slabé víře vstříc a dosvědčovat zázračným, zcela evidentním způsobem, který naše smysly mohou doslova ohmatat, že i pod prostou způsobou chleba a vína je přítomen se svým božstvím a lidstvím jako živý a skutečný.

Tyto takzvané eucharistické zázraky, a to i ty, které se udály před několika staletími, patří k nejlépe dokumentovaným zázrakům, a mnohé vlastně trvají dodnes v takové podobě, že je možno znovu ověřit jejich realitu. Je jich registrováno a dokumentováno více než 100 a vyskytují se prakticky na všech kontinentech, aby všude existovaly hmatatelné důkazy největšího zázraku mezi zázraky, jakým je Eucharistie. Do tohoto počtu nejsou zahrnuty zázraky, které s Eucharistií prožili četní světci, pro které byla např. svatá hostie po dlouhou

dobu jediným pokrmem. Eucharistické zázraky jsou Boží odpovědí na pochybnosti a skeptické názory všech těch, kteří spolu s protestanty se odvažují popírat reálnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii.

Skutečnost, že se zázrak předostatně odehrává na našich oltářích každý den v naší přítomnosti, by neměla vést k tomu, že nám zcela zevšední, ale měla by naopak vždy znovu vyvolávat náš svatý úžas, úctu a lásku k Bohu tak nekonečně dobremu a nekonečně štědrému.

Málo známý zázrak z Bois-Seigneur-Isaac (str. 8) se od jiných podobných zázraků liší tím, že tentokrát není odpovědí na pochybnost kněze o reálné přítomnosti Ježíše Krista pod svátostnou způsobou, ale je vyvolán nedbalostí a neuctivým zacházením s tímto proměněným Chlebem. Při četbě tohoto příběhu nám mimoděk přijdou na mysl slova, která řekl Pán donu Michelinimu: „Křesťané si musí být vědomi, že fyzicky již trpět nemohu, ale morálně jsem krutě mučen.“ Při svém trojím zjevení rytíři De Bois ukazoval Pán své bolestné rány, které však nepocházely od katanů, ale byly důsledkem neuctivého zacházení s proměněnou Hostií na oltáři. Není to dojemné, že dobrotivý Ježíš si přitom nestěžuje na urážku svého božského majestátu, ale dovolává se našeho lidského soucitu se svým nejsvětějším lidským i božským Tělem, které trpí v důsledku naší nevíry a naší neúcty?

Kdyby začaly jednou krváčet všechny posvěcené částičky, které jsou v důsledku podávání nejsvětějšího Těla na ruku a v důsledku nedbalého zacházení a čištění posvátných nádob roztroušené po dlažbě, brodili bychom se v některých chrámech v krvi. Jestliže je svatá Hostie jen oplatek, pak nemá smysl ji přijímat. Ale jestliže je tento chléb skutečným Božím Tělem, pak je třeba zmobilizovat všechnu svou víru a zacházet s ním nikoliv jako s kouskem chleba, ale jako s živým Bohem, před jehož tvář budeme muset jednou předstoupit. -lš-

Pondělí 10. 10. 2011: 6:05 Octava dies (640. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Ztracená ovečka **7:00** Čtème z křesťanských periodik **7:05** Putování modrou planetou: Kanada BC **7:40** Přejeme si... **7:55** P.S. **8:25** Pro víta mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP **9:00** Děti pomáhají dětem **9:35** Collegium orientale **10:00** Nedělní čtení: 28. neděle v mezidobí **10:30** BET LEICHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum **10:45** Domov důchodců v Buchlovicích **11:00** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **11:10** Noeland (44. díl) **11:40** Sedmihlášky **11:45** OVCE.sk: Hlásna trúba **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Worship - chvály **13:20** Salesiánský magazín **13:40** Octava dies (640. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Cuba Libre **14:25** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **14:55** Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **16:00** H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Štúdio AHA! **16:35** JuniorTV Kopřivnice (18. díl) **17:00** NOEparáda (133. díl) [L] **18:05** Po hladině [P] **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Jarné ochorenie [P] **18:40** Sedmihlášky **18:45** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (6. díl): přednáší Marek Orko Vácha **19:05** Cesty za poznáním: Lemmenjoki **19:15** Malé sestry Ježíšovy, Brezno **19:25** Přejeme si... **19:40** H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **19:55** Z pokladů duše: Karel Řežábek - Ježíš večeřel s celníky a hříšníky **20:00** Klapka s... (28. díl) [P] **21:05** Zpravodajské Noeviny: 6. 10. 2011 **21:20** Na koberečku (111. díl) **21:30** Skanzen Březno a Isarno **21:50** Čtème z křesťanských periodik **22:00** P. Stanislav Pacner - Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **23:20** Cesty za poznáním: Yellowstone NP **23:30** Octava dies (640. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Otazníky: Tajemství víry **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 11. 10. 2011: 6:05 H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Pocta Verdimu: Trnavské zborové dni 2011 **7:45** Cesty za poznáním: Námaskard **7:55** Cesta k andělům (56. díl) **8:50** Katolíci v Moskvě **9:15** Šance pro každého a Pohyb pro každého **9:35** Octava dies (640. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:10** Cesty za poznáním: Wadi Rum **10:20** P. Stanislav Pacner - Jak zakusit Boží moc a lásku ve svém životě **11:40** Sedmihlášky **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Jarné ochorenie **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (54. díl): Dechovka **12:35** Čtème z křesťanských periodik **12:40** Biblické postavičky v Českém katolickém biblickém díle **12:50** Mezi pražci **13:20** Štúdio AHA! **13:50** Putování modrou planetou: Kanada BC **14:25** Kulatý stůl: Turínské plátno **16:00** H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Přejeme si... **16:25** Cesty za poznáním: Taroko Gorge [P] **16:35** Cesty za poznáním: Vatnajokull **16:45** Malé sestry Ježíšovy, Brezno **16:55** Mauricius - nová hranice [P] **17:20** Hermie a neposlušná včela Buzby **17:55** Noeland (44. díl) **18:25** Sedmihlášky **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Hvězdičková hvězdička [P] **18:40** OVCE.sk: Hlásna trúba **18:45** JuniorTV Kopřivnice (18. díl) **19:05** BET LEICHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum **19:20** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **19:30** Cesty za poznáním: Lemmenjoki **19:40** Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2011 [P] **20:00** Putování po evropských kláštích [P] **20:35** Misijní magazín (15. díl) [P] **21:35** Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2011 **21:55** Jak potkávat svět (5. díl): s Vlastou Redlem **23:15** P.S. **23:40** Přejeme si... **23:55** Čtème z křesťanských periodik **0:05** Cvrlikání (1. díl): Tempo di Vlak **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 12. 10. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2011 **6:20** Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **7:20** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **7:30** Skanzen Březno a Isarno **7:50** Noeland (44. díl) **8:20** Děti pomáhají dětem **8:55** Cesty za poznáním: Mekong delta **9:05** Ekoauto (22. díl) **9:25** Misijní magazín (15. díl) **10:30** Generální audiece Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (28. díl) **13:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (6. díl): přednáší Marek Orko Vácha

13:30 Čtème z křesťanských periodik **13:40** P.S. **14:05** Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem **14:45** Na koberečku (111. díl) **14:55** Cesty za poznáním: Wadi Rum **15:05** Collegium orientale **15:25** Salesiánský magazín **15:40** Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2011 **16:00** NOEparáda (133. díl) **17:00** GOODwillBOY VII. [P] **17:35** JuniorTV Kopřivnice (18. díl) **18:00** Octava dies (640. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Ako dedka vodilí hříby [P] **18:40** Sedmihlášky **18:45** Putování po evropských kláštích **19:15** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Léta letí k andělům (51. díl): Petr Larva [P] **20:25** Prof. Petr Piřha - Příprava na cyrilometodějské výročí [P] **21:35** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **21:45** H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **22:00** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:20** H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **23:30** Historie nacismu (2. díl): zvrácená ideologie slaví triumf [P] **0:05** Pocta Verdimu: Trnavské zborové dni 2011 **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 13. 10. 2011: 6:05 H2Onews (138. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (6. díl): přednáší Marek Orko Vácha **6:35** Čtème z křesťanských periodik **6:40** Léta letí k andělům (51. díl): Petr Larva **7:00** Platinové písničky (54. díl): Dechovka **7:30** Putování modrou planetou: Kanada BC **8:05** Domov důchodců v Buchlovicích **8:20** Cuba Libre **8:35** U Pastýře: s Janem Vokálem, novým biskupem královéhradeckým **9:40** Cesty za poznáním: Lemmenjoki **9:55** Kulatý stůl: Turínské plátno **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlášky **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Ako dedka vodilí hříby **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Pocta Verdimu: Trnavské zborové dni 2011 **13:40** Ohlédnutí za WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru ve středu 17.8.2011: Světové setkání mládeže v Madridu **16:15** Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2011 **16:30** Klapka s... (28. díl) **17:30** Ars Vaticana [P] **17:45** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **18:00** JuniorTV Kopřivnice (18. díl) **18:25** Sedmihlášky **18:30** V chalůpce a za chalůpkou: Najdlhší letný deň [P] **18:40** Cesta k andělům (56. díl) **19:30** Malé sestry Ježíšovy, Brezno **19:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2011 [P] **20:00** U NÁS aneb od címbálu o lidové kultuře (49. díl) [L] **21:00** Přejeme si... **21:15** P.S. [P] **21:45** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2011 **22:05** Cesty za poznáním: Wadi Rum **22:15** Octava dies (640. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:45** NOEparáda (133. díl) **23:50** Šance pro každého a Pohyb pro každého **0:10** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2011 **0:25** GOODwillBOY VII. **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 14. 10. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2011 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **6:30** NOEparáda (133. díl) **7:30** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi **8:00** Krásy Čech a Moravy (2. díl): Křivoklát **8:30** Salesiánský magazín **8:45** Prof. Petr Piřha - Příprava na cyrilometodějské výročí **9:55** Na koberečku (111. díl) **10:05** Klapka s... (28. díl) **11:05** Hermie a neposlušná včela Buzby **11:40** Sedmihlášky **11:45** V chalůpce a za chalůpkou: Najdlhší letný deň **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** GOODwillBOY VII. **12:55** Cesty za poznáním: Victoria Falls [P] **13:05** Ars Vaticana **13:15** Léta letí k andělům (51. díl): Petr Larva **13:40** Worship - chvály **14:50** Skanzen Březno a Isarno **15:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (6. díl): přednáší Marek Orko Vácha **15:30** Na koberečku (111. díl) **15:40** Ekoauto (22. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2011 **16:15** Misijní magazín (15. díl) **17:15** Noeland (44. díl) **17:45** Sedmihlášky **17:50** OVCE.sk: Ogrgel [P] **18:10** Slavnostní zahájení Mezinárodního festivalu outdoorových filmů [L] **18:50** Blok filmů Mezinárodního festivalu outdoorových filmů [P] **20:00** Noemova pošta 2011: říjen [L] **21:30** Salesiánský magazín **21:45** H2Onews (139. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] **22:00** Nedělní čtení: 29. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Cesta k andělům (56. díl) **23:35** Historie nacismu (2. díl): zvrácená ideologie slaví triumf **0:10** H2Onews (139. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa

Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, Brno pořádá pravidelně **každé první pondělí v měsíci workshop LÁSKY-PLNÁ KOMUNIKACE**. Tajemství spokojeného manželství tkví v láskyplné komunikaci. Nelze se spoléhat na to, že křesťanské manželství se bude prohlubovat samo od sebe. Na tomto workshopu se pod vedením zkušené lektorky Bc. Jany Urbanové, DiS., dozvíte, jak můžete svůj vztah vylepšit, jak předcházet nebo řešit svoje krize. **Bližší informace, přihlášky a ceník na www.cenap.cz nebo tel. 543 331 472.**

Centrum pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého zve na **DUCHOVNÍ OBNOVU PRO RODINY na Svatém Hostýně v termínu 21.- 23. října 2011**. Téma: „Spiritualita manželství dle teologie Jana Pavla II“. Obnovu povede **P. Jan Balík**. Program pro děti zajištěn pečovateli. Zahájení v pátek v 18 hodin, ukončení nedělním obědem. **Cena:** víkend s plnou penzí od 780 Kč na osobu, příspěvek na pečovatele 390 Kč. **Více informací na www.rodinnyzivot.cz nebo tel. 587 405 250.**

0:20 Putování modrou planetou: Kanada BC **0:55** Mezi pražci **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 15. 10. 2011: 6:05 H2Onews (139. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Mezi pražci **6:45** Noeland (44. díl) **7:15** Hermie a vánoční dort [P] **7:50** GOODwillBOY VII. **8:25** NOEparáda (133. díl) **9:25** Ohlédnutí za WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru ve čtvrtek 18.8.2011: Světové setkání mládeže v Madridu **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2011 **12:25** Nedělní čtení: 29. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Cuba Libre **13:30** Jak potkávat svět (5. díl): s Vlastou Redlem **14:50** Noekreace aneb Vandrování (108. díl) **15:00** Misionáři, cestovatelé lásky **15:30** Platinové písničky (54. díl): Dechovka **16:05** H2Onews (139. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:15** Hlubinami vesmíru s Ladislavem Šmelcerem **16:55** Cesty za poznáním: Lemmenjoki **17:05** Generální audiece papeže Benedikta XVI. **17:35** Krásy Čech a Moravy (3. díl): Konopiště [P] **18:10** Sedmihlášky **18:15** OVCE.sk: Ogrgel **18:25** Misijní magazín (15. díl) **19:25** Nedělní čtení: 29. neděle v mezidobí **20:00** Pro víta mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice /1928-2010/ [P] **20:45** Na břehu řeky Svatky [P] **21:05** Putování modrou planetou: Mexiko **21:40** Léta letí k andělům (51. díl): Petr Larva **22:05** Příběhy z jiného světa **22:30** Mauricius - nová hranice **22:50** Noční univerzita: Hřích jako narušení lidství - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **23:50** Cesty za poznáním: Mekong delta **0:05** Worship - chvály **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 16. 10. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 29. neděle v mezidobí **6:45** Ars Vaticana **6:55** Misie naživu: P. Peter Krenický **8:00** Přejeme si... **8:15** Ceferino Jiménez Malla - Cikán v nebi **8:40** Skanzen Březno a Isarno **9:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (6. díl): přednáší Marek Orko Vácha **9:20** O Mariánské púti v Levoči **10:00** Mše svatá z katedrály Božského Spasitele v Ostravě: Osłavy 15. výročí vzniku Ostravsko-opavské diecese **11:35** Na koberečku (111. díl) **11:45** Čtème z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:05** Platinové písničky (55. díl): Dechovka [P] **13:40** Pro víta mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice /1928-2010/ **14:25** Ars Vaticana **14:35** Prof. Petr Piřha - Příprava na cyrilometodějské výročí **15:45** Cesty za poznáním: Victoria Falls **16:00** Po hladině **16:20** Na La Saletě s Boženou Rajnušovou **16:45** Noekreace aneb Vandrování (109. díl) [P] **16:55** Sedmihlášky [P] **17:00** Noeland (45. díl) [P] **17:30** Hermie a vánoční dort **18:10** GOODwillBOY VII. **19:00** Léta letí k andělům (51. díl): Petr Larva **19:20** Cesty za poznáním: Les Baux de Provence **19:30** Čtème z křesťanských periodik **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (7. díl): přednáší Marek Orko Vácha [P] **20:20** Octava dies (641. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:55** Velkomoravský koncert /I.část/ [P] **22:30** Ohlédnutí za WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru ve čtvrtek 18.8.2011: Světové setkání mládeže v Madridu **1:05** Zpravodajský souhrn týdne **1:45** Poslech Radia Proglas [L].

POUTĚ DO MEDŽUGORJE NA ROK 2011 – Cestovní agentura „Dvě Srdce“ / Monika Štampfelová

Zařizujeme ubytování, tlumočení i dopravu podle potřeby. Můžeme se dohodnout i na zvláštním termínu.

Termíny: 23. – 29. 10. (7 dní) – závěr měsíce růžence, celonoční adorace • **19. – 26. 11.** (8 dní) – slavnost Krista Krále, výročí úmrtí fra Slavka Barbariće, noční adorace • **5. – 10. 12.** (6 dní) – advent, slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie • **21. – 27. 12.** (7 dní) – závěr adventu, vánoční představení, hlavní vánoční svátky • **29. 12. – 3. 1. 2012** (6 dní) – svátek Svaté rodiny, silvestr, vánoční představení, Nový rok, slavnost Matky Boží.

Přihlášky: u tlumočnice Moniky Štampfelové, formou SMS na tel. č. +38 763 344 671, e-mailem na adresu monikamed@seznam.cz, nebo Stanislava Krešesová – tel. č. +420 485 107 615.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný cyklus duchovních obnov **ŠKOLA BLAHOŠLAVENSTVÍ**, který souvisí s pastorační přípravou na rok 2013. Duchovní obnova na téma **Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni** ve skutečnosti ve dnech **22.–23. 10. 2011**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede s. Siarda L. Trochtová). Zakončení v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 17. 10. 2011** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo tel. 733 755 836.

Občanské sdružení **Česká republika pro Ježíše** vás zve na **DUCHOVNÍ OBNOVU VEDENOU ŘECKOKATOLICKÝM KNĚZEM P. JIŘÍM PLESKAČEM**. Téma: Svátost smíření a vnitřní uzdravení. **Termín a místo:** 20.–22. října 2011 na Hrádku u Vlašimí. **Informace a přihlášky** na www.viraanadeje.cz nebo tel. 607 574 966.

DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO v Růženeckém kostele v Českých Budějovicích bude v sobotu 15. října 2011 ve 14 hodin.

Program: modlitba svatého růžence • modlitba za Svatého otce • svátostné požehnání • čtení poselství a výklad k tomuto poselství z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ • zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie • mše svatá – hlavní celebrant Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický. Předpokládané ukončení večeřadla v 16.30 hodin.

Srdečně Vás zvou modlitební skupiny Mariánského kněžského hnutí z Č. Budějovic a okolí a P. Zdeněk Prokeš, kněz spoluodpovědný za MKH.

VÉRITÉ

Konviktská 16, 110 00 Praha 1

POUŤ „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ V ROCE 2012

Po úspěšných poutích „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhlásuje Centrum VÉRITÉ další unikátní pouť ve dnech: **11. dubna až 22. dubna 2012** (Přihlášky do 30. 10. 2011). Prosíme, přihlaste se urychleně, protože minule jsme již v listopadu nemohli sehnat letenky a museli jsme změnit termín.

Podrobný plán poutě je na internetu (www.verite.cz, sekce: Cestovní agentura, Poutě do Izraele). Bude navštíveno 51 biblických míst v Izraeli a Jordánsku; z toho 25 míst převážně neznámých i organizátorům tradičních poutí a několik míst nově objevených. Na každém místě budou sděleny stručné historické informace a důvody pro pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 32 místech uvedeny zvukové nahrávky o příslušné události. Na některých místech je používána speciální vysíláčka a rádia.

Cena této 12denní pouti, včetně všech doplateků a plné penze je 19.800Kč + 290 € + 40 € (vízum), přičemž zájezd má vyšší hodnotu.

Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem. **Adresa:** Centrum VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1. **E-mail:** cestovka@verite.cz. **Dotazy:** 222 324 617.

Cílem poutí je poznat pravá místa biblických událostí, prožít na nich autentickou Kristovu života, nadchnout se pro naplňování Božího řádu a tak získat sílu a požehnání do nastávajících těžkých let.

Liturgická čtení

Neděle 9. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 25,6–10a
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5–6
Odp.: 6cd (*Smím přebývat v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.*)

2. čt.: Flp 4,12–14.19–20

Ev.: Mt 22,1–14

Slovo na den: Vystrojil svému synovi svatbu.

Pondělí 10. 10. – ferie

1. čt.: Řím 1,1–7

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 11,29–32

Slovo na den: Pokolení zlé hledá znamení.

Úterý 11. 10. – ferie

1. čt.: Řím 1,16–25

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)

Ev.: Lk 11,37–41

Slovo na den: Všechno čistě.

Středa 12. 10. – nez. pam. sv. Radima

1. čt.: Řím 2,1–11

Ž 62(61),2–3.6–7.9

Odp.: 13b (*Pane, ty odpálíš každému podle jeho díla.*)

Ev.: Lk 11,42–46

Slovo na den: Spravedlnost a láska.

Čtvrtek 13. 10. – ferie

1. čt.: Řím 3,21–30a

Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a

Odp.: 7bc (*U Hospodina je slitování, hojně u něho je vykoupění.*)

Ev.: Lk 11,47–54

Slovo na den: Klíč k poznání.

Pátek 14. 10. – nez. pam. sv. Kalista I.

1. čt.: Řím 4,1–8

Ž 32(31),1–2.5.11

Odp.: 7ac (*Tys mé útočiště, zahrneš mě radostí ze záchran.*)

Ev.: Lk 12,1–7

Slovo na den: Varujte se pokrytectví!

Sobota 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Řím 4,13.16–18

Ž 105(104),6–7.8–9.42–43

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 12,8–12

Slovo na den: Duch Svatý vás poučí, co je třeba říci.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. ŘÍJNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 10.		PO 10. 10.		ÚT 11. 10.		ST 12. 10.		ČT 13. 10.		PÁ 14. 10.		SO 15. 10.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1734	1953		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvilky:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1559	1756		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1155	1284	1170	1300	1557	1754	1202	1334	1218	1351	1735	1954		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1724	1943		
Závěrečná modlitba	721	813	1156	1284	1171	1301	1557	1754	1202	1335	1558	1755	1560	1757		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 8. 10.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	812	721	813	1164	1294	1180	1310	1557	1754	1211	1344	1227	1361	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1165	1295	1181	1311	1557	1754	1212	1345	1558	1755	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDÁŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2011-2012

Tento liturgický kalendář je určen výhradně pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních třiceti letech. Aby se mohlo úžeji prožívat spojení farností s kněžským seminářem, jsou také stanoveny dny, kdy se určené farnosti zvláště modlí za seminář a bohoslovci zase za tyto farnosti. Pro letošní rok jsou uvedena u nedělí i témata z projektu „Učíci se církev“.

Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o. • Kroužková vazba, 112x170 mm, 208 stran, 75 Kč

prvních apoštolů, ale především v poslání samotného Ježíše. Osoba Ježíše Krista je základem, srdcem i normou kněžské spirituality. Hans Urs von Balthasar se v této studii mimo jiné zabývá různými pojetím kněžství i jedinečností kněžství novozákonního, ústředním místem modlitby v životě kněze, biskupa a církevní obce nebo posláním Panny Marie v církvi. Myšlenkově hutné texty přecházejí v autorovu osobní meditaci nad daným tématem. Najdeme tu mnoho odpovědí na otázky, které si klademe (nejen) v souvislosti se současným nedostatkem kněžských povolání.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 88 stran, 129 Kč

STARŠÍ TITULY

KNĚŽSKÁ SPIRITUALITA

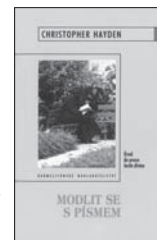
Hans Urs von Balthasar • Z němčiny přeložila Marta Pavlíková • Úvod k českému vydání Vojtěch Brož

Na čem by měl stát život dnešních kněží? A co je podstatou kněžského poslání? Chceme-li znát odpověď na tyto otázky, je třeba se vrátit až k apoštolům, k jejich povolání samotným Kristem a k putování s ním po Galileji a Judsku. Apoštolové přijímají od Krista počátek nového života a tím i účast na jeho kněžství. Život a poslání dnešních kněží je pokračováním nejen v poslání

MODLIT SE S PÍSMEM • ÚVOD DO PRAXE LECTIO DIVINA

Christopher Hayden • Z angličtiny přeložili Markéta Selucká a Oldřich Selucký

Jednoduchý úvod do starobylého a velmi užitečného způsobu modlitby s Písmem svatým, nazývaného *lectio divina*. Hayden vysvětluje, co modlitba a Bible jsou a nejsou a jakým způsobem může *lectio divina* dát naší modlitbě strukturu. Kniha končí uceleným cvičením v *lectio divina* formou meditativního úvodu do Markova evangelia a modlitebních čtení několika jeho pasáží.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 114x180 mm, 172 stran, 149 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.